

Janovo Evangelium

Bůh se stal člověkem

- 1-3 Kristus existoval od věčnosti,
byl stále s Bohem Otcem
a byl to Bůh sám.
On byl tvořícím Božím Slovem,
kterým vše vzniklo a trvá.
- 4 Je zdrojem všeho života
a pro lidi světlem na cestě k Bohu.
- 5 To světlo přemáhá temnotu světa,
ale ta ho nikdy nepřekoná.
- 6 Bůh pověřil muže, který se jmenoval Jan (zvaný
Křtítel),
7 aby svědčil o Ježíši a vedl lidi k víře,
že Ježíš je tím světlem.
- 8 Jan nikdy ani nenaznačil,
že by jím byl on sám.
- 9 Ježíš je to pravé světlo,
které září vstříc každému člověku.
- 10-11 Přišel na zem, kterou stvořil
a k lidem, které miloval,
ale oni ho nepřijali.
- 12 Těm však, kteří ho přece přijali
a uvěřili v něho,
otevřel přístup do Boží rodiny.
- 13 Nestali se jejími členy rodem ani lidským
úsilím,

ale Božím působením.

¹⁴ A věčné Slovo se stalo člověkem,
který žil mezi námi.

Viděli jsme jeho vznešenost,
vznešenost vlastní jedinému Božímu Synu.
Poznali jsme jej plného lásky a pravdy.

¹⁵ Také Jan Křtitel o něm vydával jasné svědectví: „To je ten, který jde sice za mnou, ale je mnohem významnější a byl dávno přede mnou.“ ¹⁶ Z jeho bohatství jsme přijímali dar za darem. ¹⁷ Mojžíšovým prostřednictvím nám Bůh sdělil požadavky svého zákona, ale v Ježíši Kristu jsme se setkali s Božím milosrdenstvím a pravdou. ¹⁸ Boha nikdo z lidí neviděl; jenom ten, který má k němu blízko jako jediný Syn k Otcí, nám o něm sdělil pravdu.

Jan Křtitel objasňuje své poslání

¹⁹ Z Jeruzaléma přišla za Janem Křtitelem delegace židovských kněží s otázkou, zda je očekávaný Mesiáš – Boží Syn, izraelský král.

²⁰⁻²¹ „Ne, nejsem Mesiáš,“ řekl jim Jan otevřeně.

„Kdo tedy jsi?“ zeptali se ho znovu. „Jsi prorok Elijáš?“

„Nejsem.“

²² „Tak řekni, kdo jsi. Musíme o tobě podat zprávu těm, kteří nás poslali. Jsi tedy jiný Mesiášův předchůdce?“

²³ „Nedávejte mi žádný titul. Jsem hlas, který na poušti volá: Upravte cestu pro Pána. Tak to předpověděl prorok Izajáš.“ ²⁴⁻²⁵ Protože Janovu

odpověď nepochopili, ptali se dál: „Když tedy nejsi Mesiáš, ani jeho předchůdce, proč křtíš?“

²⁶⁻²⁷ Jan odpověděl: „Divíte se, že křtím. Ale co budete říkat tomu muži, který přichází za mnou? Ještě ho neznáte, ale je už mezi vámi. Jemu nejsem hoden ani obuv rozvázat.“ ²⁸ To se stalo v Betanii u Jordánu, kde Jan křtil.

Jan Křtitel prohlašuje Ježíše Mesiášem

²⁹ Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak k němu přichází. Ukázal na něho a řekl: „Beránek Boží, který bere na sebe hříchy celého světa. ³⁰ To o něm jsem vám včera řekl, že za mnou jde mnohem významnější muž, který byl dávno přede mnou. ³¹ Když jsem byl pověřen, abych křtil a připravoval izraelský lid na příchod Mesiáše, ještě jsem nevěděl, kdo to je. ³²⁻³⁴ Bůh mi však řekl: ‚Dávej pozor, na koho při křtu sestoupí můj Duch a zůstane na něm. To je ten, kdo bude křtít Duchem svatým.‘ Pak jsem viděl, jak se Boží Duch v podobě holubice snáší z nebe na Ježíše. Do té chvíle jsem ho neznal, ale protože se to na něm vyplnilo, vydávám svědectví, že je Boží Syn.“

První učedníci následují Ježíše

³⁵ Příštího dne, asi ve čtyři hodiny odpoledne, stál Jan se dvěma svými učedníky. ³⁶ Opět spatřil Ježíše, jak jde okolo a zvolal: „Podívejte se, to je Boží Beránek!“

³⁷ Když to Janovi učedníci uslyšeli, vydali se za Ježíšem. ³⁸ Ten se po chvíli ohlédl a viděl, že ho oba následují. Zeptal se jich: „Přejete si něco?“

„Mistře,“ odpověděli, „kde bydlíš?“

³⁹ „Pojďte se mnou!“ řekl Ježíš. Přijali to pozvání a zůstali ten den u něho.

⁴⁰ Jeden z těch učedníků se jmenoval Ondřej a měl bratra Šimona. ⁴¹ Po návštěvě u Ježíše vyhledal Ondřej svého bratra a řekl mu: „Nalezli jsme Mesiáše – Krista.“ ⁴² Pak ho přivedl k Ježíšovi. Ten se na něj zahleděl a řekl: „Ty jsi Šimon, Janův syn. Ode dneška se však budeš jmenovat Petr.“

⁴³ Příštího dne se Ježíš rozhodl, že půjde do Galileje. Setkal se s Filipem a vyzval ho, aby ho následoval. ⁴⁴ Stejně jako Ondřej a Petr pocházel i Filip z Betsaidy.

⁴⁵ Filip pak vyhledal Natanaela a řekl mu: „Nalezli jsme toho, o kterém hovořil Mojžíš a kterého předpověděli proroci. Jmenuje se Ježíš a je to syn Josefa z Nazaretu.“

⁴⁶ „Může být z Nazaretu něco dobrého?“ zapochyboval Natanael.

„Pojď a přesvědč se sám!“ řekl Filip.

⁴⁷ Když Ježíš spatřil Natanaela, řekl: „To je pravý a bezelstný Izraelec.“

⁴⁸ „Odkud mne znáš?“ zeptal se ho překvapeně Natanael.

„Viděl jsem tě pod fíkovým stromem dříve, než tě našel Filip,“ odpověděl Ježíš.

⁴⁹ Natanael s údivem zvolal: „Mistře, ty jsi Boží Syn a izraelský král.“

⁵⁰ Ježíš mu na to řekl: „Ty mi věříš proto, že jsem ti pověděl, jak jsem tě viděl pod

fíkovníkem. ⁵¹ Uvidíš větší věci a uvěříš, že jsem v neustálém spojení s nebem.“

2

Ježíš proměňuje vodu ve víno

¹ V galilejské vesnici Káně se za tři dny konala svatba a byla tam Ježíšova matka Marie. ² Mezi svatebními hosty byl Ježíš a jeho učedníci. ³ Docházelo jim víno a Marie o tom řekla Ježíšovi.

⁴ „Proč mi to říkáš?“ odpověděl Ježíš. „Moje chvíle ještě nepřišla.“ ⁵ Marie vyzvala obsluhující: „Udělejte všechno, co vám můj syn přikáže.“

⁶ Na chodbě stálo šest kamenných – asi hektolitrových – nádob, kterých se používalo k obřadnímu umývání. ⁷ Ježíš poručil sloužícím, aby je naplnili vodou. ⁸ Když to udělali, vyzval je: „Dejte z toho ochutnat správci hostiny.“ ⁹ Nic netušící správce ochutnal vodu, kterou Ježíš proměnil ve víno, zavolal ženicha ¹⁰ a řekl mu: „To víno je vynikající. Obvykle se začíná lepším a končí horším. Ale tobě vydrželo dobré víno až do konce.“

¹¹ Zázrakem v Káni Ježíš poprvé projevil svou božskou moc. A jeho učedníci v něho uvěřili.

¹² Potom Ježíš se svou matkou, bratry a učedníky strávil několik dní v Kafarnaum.

Ježíš obnovuje pořádek v chrámu

¹³ Blížily se židovské velikonoční svátky, a tak se Ježíš vydal na cestu do Jeruzaléma.

14 Na nádvoří Jeruzalémského chrámu našel směnárníky peněz, prodavače obětních býčků, ovcí a holubů. 15 Upletl si z provázků důtky a z chrámového nádvoří prodavače i s dobyt看em vyhnal. Směnárníkům zpřevracel stoly a rozházel peníze. 16 „Pryč s tím odtud. Nedělejte z domu mého Otce tržiště!“ volal za nimi.

17 V té chvíli si učedníci vzpomněli na starozákonní proroctví: „Stravuje mne horlivost pro Boží dům.“

18 Židé se ho hněvivě ptali: „Jak si můžeš dovolit takto jednat? Máš-li pověření od Boha, dokaž je nějakým zázrakem!“

19 „Dobře,“ odpověděl Ježíš, „zbořte tento chrám, a já ho ve třech dnech znovu postavím.“

20 „Co je to za nesmysl?“ posmívali se mu Židé. „Vždyť chrám stavěli plných čtyřicet šest let, a ty bys ho chtěl vystavět ve třech dnech?“

21 Židé Ježíšova slova nepochopili. Nemluvil totiž o chrámu, ale o svém těle. 22 I učedníci tomu porozuměli až po jeho zmrtvýchvstání.

23 Během Velikonoc vykonal Ježíš v Jeruzalémě řadu zázraků, a tak v něj mnozí uvěřili. 24-25 Věděl o každém všechno, nepotřeboval se na nikoho vypyávat. Sám však zůstával pro mnohé hádankou.

3

Nikodém navštěvuje v noci Ježíše

1 Jedním z předních Židů byl Nikodém, člen nejvyšší židovské rady. Patřil do skupiny farizejů, kteří přísně dodržovali všechny

náboženské předpisy. ² Ten jedné noci vyhledal Ježíše a řekl mu: „Mistře, víme, že jsi učitel poslaný od Boha. Kdyby za tebou nestál sám Bůh, nemohl bys dělat takové zázraky, jaké jsi nám ukázal.“ ³ Ježíš mu řekl: „Víš, na čem záleží? Na tom, aby se člověk znovu narodil, protože jinak se nestane občanem Božího království.“ ⁴ „Znovu se narodit v mém věku?“ podivil se Nikodém. „Cožpak se někdo může vrátit do matčina těla a narodit se podruhé?“

⁵ Ježíš vysvětloval: „Jestliže se s člověkem nestane zásadní proměna a není na něm patrný nový život z Ducha a jestliže není na znamení toho pokřtěn, nemůže vstoupit do Božího království. ⁶ Život zrozený z člověka je tělesný. Teprve Boží Duch v člověku probouzí duchovní život. ⁷ Nediv se mým slovům, že se musíte znovu narodit. ⁸ Ovšem s Duchem svatým je to jako s větrem: Nemůžeš ho ovládat, ale pozoruješ jeho účinky. Tak se člověk znovu narodí z Ducha.“ ⁹ Nikodém se zeptal: „Jak toho všeho dosáhnu?“

¹⁰ „Jsi učitelem Božího národa a toto nevíš?“ podivil se Ježíš. ¹¹ „Věř mi, že mluvím o tom, co vím, a svědčím o tom, co jsem viděl. Vy ovšem moje slova neberete vážně. ¹² Když nechápete to, co se týká člověka, jak porozumíte tomu, co se týká Boha? ¹³ Nikdo z lidí vám nemůže podat svědectví jako já, vždyť jsem přišel od Boha. ¹⁴ Vzpomínáš si, co Izraelcům zachránilo život na poušti, kde je ohrožovali jedovatí hadi? Jak Mojžíš vyzvedl na sloup bronzového hada, a kdo

na něj pohlédl s vírou, zachránil si život? Tak i já musím být vyzdvižen na kříž.

¹⁵ Každý, kdo ve mne uvěří, ujde smrti a narodí se pro věčnost. ¹⁶ Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, unikl záhubě a získal věčný život. ¹⁷ Bůh svého Syna neposlal proto, aby svět odsoudil, ale zachránil. ¹⁸ Kdo v něho věří, unikne odsouzení. Kdo však v něho nevěří, odsuzuje sám sebe, protože odmítá milost nabízenou samým Bohem. ¹⁹ Pro takové lidi je osudné, že na svět přišlo světlo, ale oni se nechtějí vzdát tmy, protože doufají, že ta zakryje jejich viny. ²⁰ Zlé činy dělá člověk potmě, aby to nikdo nevěděl. Bojí se světla, aby nebyl odhalen. ²¹ Kdo se však řídí Boží pravdou, tíhne ke světlu, aby věděl, zda jsou jeho činy v souladu s Boží vůlí.“

Jan Křtitel znovu představuje Ježíše

²² Potom Ježíš odešel se svými učedníky na judský venkov, aby tam s nimi mohl v klidu pobývat a aby křtil.

²³⁻²⁴ Také Jan Křtitel, který byl v té době ještě na svobodě, křtil v Ainonu nedaleko Salimu, kde bylo mnoho vody. Četní lidé se tam dali od Jana pokřtít. ²⁵ Někteří Židé se dohadovali s Janovými učedníky, kdo má právo křtít. ²⁶ Ti se obrátili na svého učitele: „Mistře, ten, kterého jsi označil za Mesiáše, také křtí a všichni teď chodí k němu.“

²⁷ Jan jim řekl: „Člověk sám si nemůže přisvojit žádnou duchovní moc, pokud mu není

dána od Boha. ²⁸ Vy sami jste svědky, že jsem prohlásil: ‚On je Bohem poslaný Mesiáš a já mu jen připravuji cestu.‘ ²⁹⁻³⁰ Nevěsta přece patří ženichovi. Jeho přítel je také na svatbě, ale raduje se z ženichova štěstí. To je právě moje radost. Jeho hvězda vychází a já chci, aby jasně zářila, a nechci jí zaclánět. ³¹ Protože Ježíš přišel z nebe, převyšuje nás všechny. My lidé mluvíme jen o tom, co jsme prožili na zemi. ³² On svědčí o tom, co viděl v nebi, a přece ho tak málo lidí přijímá. ³³ Kdo mu uvěří, dává za pravdu Bohu. Ježíš totiž mluví Boží slova z Božího pověření. ³⁴ Bůh jej k tomu také plně uschoptil svým Duchem. ³⁵ Vždyť Otec miluje Syna a svěřuje mu všechno. ³⁶ Proto, kdo věří Synu, má věčný život. Kdo mu nedůvěřuje, místo života ho stíhá Boží hněv.“

4

Ježíš hovoří s učedníky

¹⁻² Stále více lidí se připojovalo k Ježíšovi a jeho učedníci je křtili. ³ Aby zabránil případnému střetnutí s náboženskými vůdci, opustil Ježíš Judsko a vrátil se do Galileje. ⁴ Šel skrze Samařsko. ⁵⁻⁶ Kolem poledne přišel k Jákobově studni u městečka Sychar. ⁷⁻⁸ Jeho učedníci odešli do města nakoupit něco k jídlu. Ježíš si chtěl u studny odpočinout. Sotva usedl, jedna z místních žen přišla pro vodu. „Prosím tě, dej mi napít,“ obrátil se na ni Ježíš. ⁹ „Jak to, že žádáš službu od Samařanky, když jsi Žid?“ (Mezi Židy a Samařany vládlo totiž napětí.)

¹⁰ Ježíš jí odpověděl: „Kdybys věděla, kdo jsem a co ti nabízím, prosila bys ty mne, abych ti dal napít té životodárné vody.“

¹¹ „Vždyť nemáš žádnou nádobu! Jak chceš nabrat vodu z tak hluboké studny?“ namítla žena. ¹² „Jsi snad mocnější, než byl náš praotec Jákob, který ji vyhloubil? Čerpal z ní vodu pro sebe, svou rodinu i svůj dobytek.“

¹³⁻¹⁴ Nato jí Ježíš odpověděl: „Voda, kterou nabízím já, uhašuje žízeň navždy a naplňuje touhu po věčnosti.“

¹⁵ „Pane, tu vodu mi dej ať už sem nemusím chodit,“ prosila ho žena.

¹⁶ „Jdi a přiveď svého muže,“ přikázal jí Ježíš.

¹⁷ „Nemám muže,“ odpověděla žena.

„To máš pravdu,“ řekl jí Ježíš. ¹⁸ „Vystrídala jsi jich pět a ani ten, se kterým žiješ nyní, není tvůj muž.“

¹⁹ „Pane, vidím, že jsi prorok,“ vyhrkla s údivem. ²⁰ „To bys mi mohl odpovědět, proč vy Židé považujete jen Jeruzalém za místo vhodné k uctívání Boha. Naši předkové se od nepaměti modlili na této hoře.“

²¹ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, blíží se doba, kdy lidé nebudou uctívat Boha ani v Jeruzalémě, ani na této hoře. ²² My známe smysl naší bohoslužby, ale vy ho neznáte, protože Mesiáš vyjde ze Židů. ²³ Nastává však doba, kdy nebude záležet na tom, kde se kdo modlí, ale jak se modlí. Skuteční vyznavači budou ctít Otce upřímně a neformálně. O takové vyznavače Otcí jde. ²⁴ Bůh je duchovní bytost a ti, kdo ho vzývají,

mají tak činit opravdově a pod vedením Ducha svatého.“

²⁵ „Vím, že přijde Mesiáš,“ pravila žena, „ten nám všechno vysvětlí.“

²⁶ „Ten Mesiáš jsem já,“ řekl jí nato Ježíš.

Ježíš hovoří o duchovní žízni

²⁷ V té chvíli se učedníci vrátili z města a byli překvapeni, když Ježíše zastihli v rozhovoru se ženou. Neodvážili se však zeptat, proč s ní mluví.

²⁸ Žena nechala své vědro ležet u studny a spěchala do města, kde řekla lidem: ²⁹ „Pojďte se podívat na člověka, s nímž jsem se dosud nesetkala, a přesto o mně všechno ví. Není to snad Mesiáš?“ ³⁰ Lidé z města se tedy vydali za Ježíšem.

³¹ Učedníci ho zatím pobízeli, aby se najedl.

³² On však odmítl: „Nebudu jíst. Mám jiný pokrm, který neznáte.“

³³ „Kdo mu přinesl jídlo?“ říkali si.

³⁴ Ježíš je hned vyvedl z nejistoty: „Sytím se tím, že konám Boží vůli. Dokončit jeho dílo – to je můj pokrm. ³⁵ Obilí bude zralé za čtyři měsíce, ale lidé jsou již zralí ke žni. ³⁶ Ten, kdo bude sklízet a shromažďovat tuto úrodu pro věčnost, dostane za svou práci odměnu. A ten, kdo rozséval, bude se radovat spolu s ním.

³⁷ Neříká se nadarmo, že jeden zasévá a druhý žne. ³⁸ Já vás posílám sklízet pole, které jste neosévali. Jiní se před vámi lopotili a vy sbíráte výsledky jejich práce.“

Mnoho Samařanů uvěřilo v Ježíše

³⁹ Na základě svědectví té ženy uvěřilo v Ježíše mnoho Samařanů ze Sychar. ⁴⁰⁻⁴¹ Prosili ho, aby u nich zůstal. Zdržel se tam dva dny, mluvil k nim a jejich víra rostla. ⁴² Ženě řekli: „Teď už věříme ne pro to, co jsi o něm pověděla, ale slyšeli jsme ho a víme, že je opravdu Spasitel světa.“

Ježíš káže v Galileji

⁴³ Po dvou dnech pokračoval Ježíš v cestě do Galileje. ⁴⁴⁻⁴⁵ I když doma nebývá nikdo ve vážnosti, přijali ho Galilejští velmi srdečně. I oni byli totiž o Velikonocích v Jeruzalémě a stali se tam svědky některých jeho zázraků.

Ježíš uzdravuje syna královského úředníka

⁴⁶ Když Ježíš procházel Galileou, zastavil se také v Káni, kde před nedávnem při svatbě proměnil vodu ve víno. Nedaleko odtud leželo město Kafarnaum. Zde žil jeden královský úředník, jehož syn těžce onemocněl. ⁴⁷ Jakmile se dověděl o Ježíšově návratu, hned ho vyhledal a prosil o pomoc. Žádal ho, aby s ním šel domů a vrátil zdraví umírajícímu synovi. ⁴⁸ Ježíš mu odpověděl: „Cožpak mi neuvěříte, pokud nevidíte zázraky?“ ⁴⁹ Královský úředník úpěnlivě prosil: „Pane, pojd' hned se mnou, vždyť mi doma umírá syn.“

⁵⁰ Ježíš mu však jen krátce řekl: „Vrať se domů. Tvůj syn je zdrav.“ Úředník jeho slovům uvěřil a rychle spěchal domů. ⁵¹ Již cestou potkal své sluhy, kteří mu běželi naproti se zprávou o synově uzdravení. ⁵² Ten se jich dychtivě

zeptal, v kterou dobu se jeho syn uzdravil. „Včera v jednu hodinu odpoledne mu přestala horečka,“ odpověděli. ⁵³ Radostí naplněný otec si uvědomil, že právě v tu chvíli mu Ježíš řekl: „Tvůj syn je zdrav.“

Po této události královský úředník uvěřil, že Ježíš je pravý Mesiáš. A uvěřila tomu i jeho rodina a všechno služebnictvo. ⁵⁴ Tak Ježíš učinil druhý zázrak v Galileji po svém návratu z Judska.

5

Ježíš uzdravuje ochrnutého u rybníka

¹ O dalším židovském svátku se Ježíš zase vracel do Jeruzaléma. ² Ve městě nedaleko Ovčích brány je rybník zvaný Bethesda. ³⁻⁴ Podél jeho břehů leželi pod pěti podloubími nemocní, slepí a ochrnutí. Toužebně čekali na okamžik, kdy se hladina vody zčeří. Čas od času se to stávalo a lidé věřili, že kdo první vstoupí do vřídla, bude uzdraven, ať už trpí čímkoliv.

⁵ Mezi postiženými ležel muž nemocný už třicet osm let. ⁶ Když ho Ježíš uviděl a zjistil, že je už dlouho nemocen, zeptal se ho: „Chceš být zdrav?“

⁷ „Chci, Pane, ale nemohu,“ odpověděl mu ubohý muž. „Sám se špatně pohybuji a nemám nikoho, kdo by mi pomohl v pravý čas do vřídla. Ať se namáhám, jak chci, pokaždé mě někdo předběhne.“

⁸ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi si své lehátko a chod.“

⁹ Muž se zvedl, sebral svoje věci a šel. Po nemoci nebylo ani památky.

¹⁰ Protože se to stalo v sobotu, Židé napomínali uzdraveného: „Nesluší se, abys dnes něco nosil.“

¹¹ „Vím,“ odpověděl. „Ale poručil mi to člověk, který mne uzdravil.“

¹² „A kdo to byl?“ ptali se rozhořčeně Židé.

¹³ To ovšem uzdravený nevěděl, protože se mu Ježíš ztratil v davu.

¹⁴ Později se setkali v chrámu. Ježíš mu řekl: „Važ si toho, že jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco mnohem horšího.“

¹⁵ Muž běžel za Židy a oznámil jim, že ho uzdravil Ježíš.

¹⁶ Židé začali na Ježíše dotírat, že ruší sobotní řád. ¹⁷ Ježíš jim však řekl: „Můj Otec stále pracuje ve prospěch stvoření, proto ani já nemohu odpočívat.“

¹⁸ Ta slova Židé považovali za rouhání a rozhodli se, že Ježíše zabijí.

Ježíš se prohlašuje za Božího syna

¹⁹ Ježíš na jejich hrozby odpověděl: „Syn může opravdu dělat jen to, co vidí, že dělá jeho Otec. A činí to právě tak jako on. Vždyť ²⁰ Otec miluje svého Syna a ukazuje mu všechno, co sám koná. Budete žasnout nad ještě většími skutky. ²¹ Tak jako Otec má moc nad životem a smrtí, tak i Syn vzkřísí k životu ty, které bude chtít. ²² Vždyť ani Otec sám nikoho nesoudí, ale všechn soud předal Synovi, ²³ aby si ho všichni vážili a ctili

ho stejně jako Otce. Kdo si neváží Syna, nemá úctu ani k Otci, který ho poslal.

²⁴ Ujišťuji vás, že každý, kdo přijímá moje slovo jako slovo Boha, má věčný život a unikl smrti při soudu. ²⁵ Říkám vám podle pravdy, že začíná doba, kdy lidé uslyší hlas Božího Syna a kdo ho poslechne, bude žít, ²⁶ protože jako Otec je dárce života, tak i Syna pověřil, aby dával život. ²⁷ A také jedině jemu dal právo konat soud. ²⁸ Jednou však k údivu všech budou muset všichni poslechnout jeho hlas ²⁹ a povstat ze svých hrobů: ti, kteří uvěřili Synu, vstanou k věčnému životu, ti kteří ho za vrhli, vstanou k odsouzení.

³⁰ Já osobně nemohu udělat nic. Má vůle je totožná s vůlí Otce. Jak mi radí, tak soudím. Proto je můj soud spravedlivý.

Ježíš dokazuje, že je Boží syn

³¹ Jistě by nepůsobilo věrohodně, kdybych sám dokazoval, že jsem Boží Syn. ³² Já mám někoho, kdo by pro mne svědčil. ³³ Sami jste poslali k Janu Křtiteli a on vydal pravdivé svědectví. ³⁴ Nemusím však stavět na lidském svědectví, ale připomínám to pro vaši záchranu. ³⁵ Jan Křtitel zářil jako pochoděň a vy jste se radovali z jeho světla. Ale bylo to jen na čas. ³⁶ Je tu ještě závažnější svědectví, a to jsou moje skutky. ³⁷ Otec mi je uložil, abych je vykonal. Vydal o mně svědectví i můj Otec, který mne poslal. ³⁸ Ale vy jste jeho hlas nikdy neslyšeli a nemáte o něm ani zdá ní. Jeho slovo ve vás neutkvělo a tomu, kterého poslal, nevěříte.

³⁹ Zkoumáte Písmo a domníváte se, že jeho plněním získáte věčný život. Ale i ono svědčí o mně. ⁴⁰ Vy mne odmítáte a tak zavrhuje život.

⁴¹ Nechci, abyste mi děkovali nebo mne chválili, ⁴² vždyť já vás dobře znám a poznal jsem, že nemáte pravý vztah k Bohu. ⁴³ Přišel jsem k vám v Božím pověření a to vás dráždí. Kdybych přišel se svým vlastním programem, přijali byste mne s nadšením. ⁴⁴ Jak byste mi mohli uvěřit, když se chcete líbit lidem a ne Bohu. ⁴⁵ Nemyslete si, já na vás nebudu Otci žalovat. Na to stačí Mojžíšův zákon, na jehož plnění tolik spoléháte. ⁴⁶ Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, protože on o mně psal. ⁴⁷ Když nevěříte jemu, jak byste mohli věřit mně.“

6

Ježíš sytí pět tisíců

¹ Ježíš se vydal na druhou stranu Galilejského jezera, jinak zvaného Tiberiadské. ² Lidé viděli, že mnohé uzdravil, a hrnuli se za ním v zástupech. ³ Ježíš vystoupil na jednu horu a tam se posadil se svými učedníky. ⁴ Bylo krátce před velikonočními svátky ⁵ a Ježíš ze svého vyvýšeného místa viděl, že se mnoho poutníků připojuje k zástupu jeho posluchačů. Obrátil se na Filipa s otázkou: „Kde nakoupíme tolik chleba, aby se všichni ti lidé najedli?“ ⁶ (Ježíš chtěl tou otázkou vyzkoušet Filipovu víru; sám již věděl, jak tu situaci vyřeší.) ⁷ Filip mu odpověděl: „Pane, i kdybychom měli chleba

za deset tisíc, stále by to pro ně bylo málo, i kdyby každý jen ochutnal.“⁸ Jeden z učedníků, Šimonův bratr Ondřej, Ježíše upozornil:⁹ „Je tu jeden chlapec, který má s sebou pět ječných chlebů a dvě ryby. Ale to je jako kapka do moře!“¹⁰ „Zařídte, ať se všichni lidé posadí,“ přikázal Ježíš učedníkům. Rozsadili se tedy pohodlně po travnatém úbočí; jen mužů tam bylo asi pět tisíc.

¹¹ Ježíš vzal těch pět chlebů, poděkoval za ně Bohu, rozlamoval je a učedníci je roznášeli sedícím. Stejně tak učinil i s rybami a každý dostal, kolik chtěl.¹² Když se všichni najedli, přikázal Ježíš učedníkům: „Seberte všechny zbytky, ať nic nepříjde nazmar.“¹³ Nasbírali dvanáct košů zbytků.¹⁴⁻¹⁵ Lidé si uvědomili, jak velký zázrak Ježíš udělal, a s úžasem říkali: „To je jistě ten prorok, na kterého už tak dlouho čekáme.“ A chtěli ho provolat králem, třeba proti jeho vůli. Ježíš to však poznal, a proto se vrátil sám do hor.

Ježíš jde po vodě

¹⁶ Když nastal večer, odešli učedníci dolů k jezeru.¹⁷ Tma houstla, Ježíš stále nepřicházel, a tak učedníci nasedli do člunu a plavili se do Kafarnaum.¹⁸ Začal vát prudký vítr a jezero se vzdulo silným vlnobitím.¹⁹ Když učedníci urazili pět šest kilometrů od břehu, uviděli Ježíše, jak k nim přichází po vodě. Protože ho hned nepoznali, zmocnil se jich strach.²⁰ Ježíš je však uklidnil: „Nebojte se, to jsem já!“²¹ Tak

ho pozvali s radostí k sobě do člunu a brzy byli u břehu.

Ježíš je pravý chléb z nebe

²² Zástupy na protějším břehu čekaly na Ježíše až do rána. Věděly totiž, že učedníci odpluli do Kafarnaum bez něho na jediném člunu, který měli. ²³ K místu, kde Ježíš nasýtil zástup, připlulo příštího dne několik člunů z Tiberiady. ²⁴⁻²⁵ Když lidé poznali, že se nedočkají ani Ježíše, ani učedníků, nasedli někteří do těch lodí, přeplavili se do Kafarnaum a tam Ježíše skutečně našli. Ptali se ho: „Mistře, jak jsi se sem dostal?“ ²⁶ Ježíš jim místo odpovědi řekl: „Stále ještě nechápete pravý smysl mých činů. Hledáte mne teď jen proto, že jsem vás včera nasýtil. ²⁷ Proč se staráte pořád o tak pomíjivé věci, o jídlo a pití? Usilujte o duchovní pokrm, kterým byste rostli pro věčný život. Nabízím vám ho, protože mne k tomu pověřil Bůh, můj Otec.“ ²⁸ „A co bychom měli dělat, abychom se Bohu líbili?“ ptali se. ²⁹ „Bůh od vás žádá jenom jedno,“ odpověděl. „Věřte v jeho Syna, kterého poslal!“

³⁰ „Jak nám dokážeš, že jsi Bohem poslaný Mesiáš?“ namítli někteří. „Ty jsi sice nasýtil několika chleby zástup, ³¹ ale Mojžíš dělal pro naše předky na poušti větší zázraky. Je přece o něm psáno: ‚Sytil je manou – chlebem z nebe.‘“ ³²⁻³³ „Ten chléb jim nedával Mojžíš, ale můj Otec,“ řekl na to Ježíš. „On vám nabízí pravý chléb a tím i život věčný.“

³⁴ „Pane,“ prosili ho lidé, „dávej nám ten chléb pořád!“ ³⁵ „Já jsem ten životodárný chléb. Kdo přijde ke mně, nebude už nikdy hladovět, ³⁶ a kdo ve mne uvěří, nebude nikdy žíznit,“ odpověděl jim Ježíš a pokračoval: „Slyšeli jste má slova, viděli jste mé činy, a přece mi nevěříte. ³⁷ Každý, koho mi Bůh dává, přichází ke mně a já ho neodmítám. ³⁸ Přišel jsem z nebe ne proto, abych dělal, co chci, ale abych plnil vůli nebeského Otce. ³⁹ A ten si přeje, abych nikoho z těch, které mi svěřil, neztratil, ale vzkřísil je v den svého druhého příchodu k věčnému životu. ⁴⁰ Boží vůle je, aby každý, kdo se rozhodne pro Syna a uvěří v něho, získal věčný život. Já ho vzkřísím v onen den.“

Židé popírají, že Ježíš je z nebe

⁴¹ Židy pobouřilo, že se přirovnal ke chlebu přicházejícímu z nebe. ⁴² „Je to přece Ježíš, Josefův syn! Dobře známe jeho rodiče. A to se nám odvažuje tvrdit, že pochází z nebe?“ volali rozhořčeně. ⁴³ „Nevzpírejte se tomu,“ řekl Ježíš. ⁴⁴ „Sám Bůh mne poslal k vám a vás přivádí ke mně, abyste ve mne uvěřili a já vás vzkřísil k věčnému životu. ⁴⁵ Proroci přece předpověděli, že Bůh ke každému člověku promluví. Kdo dbá na tento Otcův hlas, přijde určitě ke mně. ⁴⁶ To ovšem neznamená, že pozná o Bohu všechno – jenom já jsem Otce viděl a znám ho. ⁴⁷ Znovu vám opakuji, že každý, kdo mi uvěří, získává věčný život. ⁴⁸ Já jsem ten životodárný chléb. ⁴⁹ Vaši předkové jedli na poušti manu, a přesto

zemřeli. ⁵⁰⁻⁵¹ Kdo však okusí skutečný nebeský chléb – a to jsem já, nezemře. Kdo se mnou sytí, bude věčně žít. Tím chlebem je mé tělo a já je obětuji, aby svět mohl žít.“

⁵² To vyvolalo mezi posluchači nový rozruch: „Jak si to představuje, cožpak můžeme jíst jeho tělo?“ ⁵³ Na to jim Ježíš řekl: „Je to tak. Žádný z vás sám o sobě nebude žít věčně. Chcete-li mít věčný život, musíte se sytit mým tělem a krví. ⁵⁴ Jedině ten, kdo přijme moji oběť, bude žít na věky a já ho vzkřísím v poslední den. ⁵⁵ Moje oběť je váš pravý duchovní pokrm a nápoj. ⁵⁶⁻⁵⁸ Kdo ji přijme, ten je se mnou nerozlučně spojen. Já mu budu zdrojem života, který vyvěrá z Otce. Proto je moje oběť ten pravý nebeský chléb. Vaši předkové jedli manu, a přece zemřeli. Jestliže vy přijmete mne jako svůj chléb, budete žít věčně.“ ⁵⁹ To Ježíš prohlásil v kafarnaumské synagoze.

Někteří z učedníků opouštějí Ježíše

⁶⁰ Mnozí z jeho dosavadních přívrženců teď říkali: „Co je to za nesmysly, to se nedá poslouchat!“ ⁶¹ Ježíš uslyšel, že se je ho posluchači rozhořčují, a zeptal se jich: „To je vám kamenem úrazu?“ ⁶² A co řeknete, až uvidíte, jak vystupuji tam, odkud jsem přišel?“ ⁶³ Mluvil jsem o duchovních skutečnostech, ale vy chápete moje výroky hmotně. Váš rozum na to nestačí, jenom Duch vám pomůže, abyste pochopili a získali tak život. ⁶⁴ Ale někteří mi nevěříte.“ Ježíš totiž hned poznal, kdo k němu přistupoval s nedůvěrou a kdo ho zradí. ⁶⁵ Pak

dodal: „Proto jsem vám řekl, že vám ke mně může otevřít cestu jedině Bůh.“

⁶⁶ Tehdy Ježíše opustilo mnoho dosavadních přívrženců. ⁶⁷ Obrátil se tedy ke svým dvanácti nejbližším s otázkou: „Co vy, chcete mě také opustit?“ ⁶⁸ Šimon Petr odpověděl za všechny: „Pane, ke komu bychom šli? Tvoje slova pro nás znamenají věčný život. ⁶⁹ Uvěřili jsme a poznali, že jsi Kristus, Boží Syn.“ ⁷⁰ Ježíš na to řekl: „Vás dvanáct jsem si vyvolil, a přece i v jednom z vás je ďábel.“ ⁷¹ Myslel tím Jidáše, syna Šimona Iškariotského. Věděl, že ten ho zradí, třebaže byl jedním z jeho dvanácti učedníků.

7

Ježíš je nepochopen svými bratry

¹ Pak Ježíš chodil po Galileji, v Judsku mu ukládali o život. ² Když se blížily židovské svátky díkůvzdání, ³ Ježíšovi bratři naléhali: „Jdi do Judska, ať lidé vidí tvoje činy! ⁴ Neskrývej se v ústraní, ale snaž se prosadit na veřejnosti.“ ⁵ Oni ho totiž nechápali.

⁶ Ježíš jim řekl: „Půjdu, až přijde můj čas. Vy můžete jít kdykoliv, ⁷ protože vás lidé nebudou nenávidět tak jako mne. Neradi slyší, když je obviňuji z jejich zlých činů. ⁸ Jděte klidně sami a já přijdu, až bude vhodná chvíle.“

Ježíš káže veřejně v chrámu

⁹⁻¹⁰ Ježíš zůstal v Galileji, ale brzy po odchodu svých bratrů se tajně vydal na cestu. Chtěl totiž dojít do Jeruzaléma nepoznán. ¹¹⁻¹² O svátcích

ho tam lidé hledali a všude se o něm hovořilo. Někteří ho chválili, jiní zase říkali, že plete lidem hlavu. ¹³ Ale to se jen šeptalo, protože mluvit o něm na veřejnosti bylo nebezpečné.

¹⁴ Uprostřed oslav se Ježíš objevil v chrámu a začal kázat. ¹⁵ Překvapení Židé se divili: „Jak to, že se tak vyzná v Písmu, když na to nemá školy?“

¹⁶ Ježíš jim odpověděl: „Nepředkládám vám své vlastní názory. Tlumočím jen to, co vám chce sdělit Bůh. ¹⁷ Jste-li ochotni plnit Boží vůli, jistě poznáte, že to nejsou má vlastní slova. ¹⁸ Kdo přináší světu jen vlastní myšlenky, ten touží po slávě a lidské chvále. Ale ten je upřímný a pravdomluvný, kdo svou řečí oslavuje Boha. ¹⁹ Mojžíš vám dal zákon, ale nikdo z vás ho neplní. Jakým právem mne osočujete? Proč mi ukládáte o život?“

²⁰ „Ty ses snad pomátl na rozumu! Copak tě chce někdo zabít?“ ozvalo se z davu.

²¹ Ježíš jim řekl: „Uzdravil jsem v sobotu nemocného člověka, a vyvedlo vás to z míry.

²²⁻²³ Přitom vy sami nepovažujete za porušení, když připadne na sobotu povinnost udělat obřízku, a klidně ji vykonáte. Proč vás tedy tak rozčiluje, že jsem v sobotu vrátil člověku zdraví?

²⁴ Neulpívejte na povrchu, ale pronikejte k jádru věci.“

²⁵ Někteří z jeruzalémských občanů povstali: „Je to opravdu ten, kterého chtějí zabít? ²⁶⁻²⁷ Veřejně káže v chrámu, a oni ho nechají. Že by ho přece uznali za Mesiáše? To se nám

nezdá. O Mesiáši prý nikdo nebude vědět, odkud přišel, ale Ježíšův původ známe.“

²⁸ „Znáte mne a víte, odkud pocházím,“ zvolal Ježíš. „Ale neznáte toho, který mne poslal. ²⁹ Já ho znám dobře a vím, že si zaslouží naši důvěru. On za mnou stojí, neprosazují svou vlastní věc.“

³⁰ Chtěli ho zatknout, ale nikdo se k tomu neodhodlal, protože ještě nepřišla chvíle, kdy se to mělo stát. Mnozí z posluchačů v Ježíše uvěřili.

³¹ Řekli si: „Mesiáš by určitě nedělal více zázraků než on!“

Náboženští vůdcové usilují o zatčení Ježíše

³² Když se to doneslo farizejům a velekněžím, poslali chrámovou stráž, aby ho zatkla.

³³ Ježíš pokračoval: „Zůstanu s vámi ještě nějaký čas a pak se vrátím k tomu, který mne poslal. ³⁴ Až odejdu, budete mne marně hledat, ale za mnou se nedostanete.“

³⁵⁻³⁶ Židé se překvapeně ptali: „Kam chce odejít, že se za ním nedostaneme? Chce snad jít mezi pohany a učit je?“ ³⁷⁻³⁸ Poslední den svátků, když kněží v průvodu nesli vodu do chrámu, stál tam Ježíš a volal: „Kdo má žízeň, pojd se ke mně napít. Písmo říká, že nitro každého, kdo ve mne uvěří, vydá životodárný pramen.“

³⁹ Mluvil o Božím Duchu, který měl být seslán až po dovršení Ježíšova díla na zemi. Měl ho dostat každý, kdo v Ježíše uvěří.

⁴⁰ Ze zástupu se ozvaly dohady: „To je asi Mesiáš.“ ⁴¹ Někteří však namítali: „Ne, to může být nanejvýš jeho předchůdce. Pochází přece z

Galileje! ⁴² A Písmo říká, že Mesiáš se narodí v Betlémě a že bude potomkem krále Davida.“

⁴³ Nakonec se pohádali. ⁴⁴⁻⁴⁵ Chrámová stráž se neodvážila Ježíše zatknout. Vrátili se ke kněžím a farizejům, kteří se na ně obořili: „Kde ho máte? Proč jste ho nepřivedli?“

⁴⁶ „Nemohli jsme, takového člověka jsme ještě neslyšeli.“

⁴⁷ „Tak i vy jste se nechali svést?“ zlobili se farizejové. ⁴⁸ „Uvěřil mu snad někdo z velerady nebo z nás? ⁴⁹ Co se dá čekat od nevzdělaného davu! Nevyznají se v Bibli a takhle to dopadá.“

⁵⁰ Jeden z farizejů - Nikodém, který před časem Ježíše navštívil, namítl: ⁵¹ „Jak můžete odsoudit člověka, kterého jste nevyslechli? Odpovídá to našemu zákonu?“ ⁵² „Nejsi snad jeho krajan?“ zeptali se ho. „Ukaž nám v Bibli, že má přijít prorok z Galileje.“ ⁵³ A s tím se rozešli.

8

Ježíš odpouští cizoložné ženě

¹ Ježíš odešel na Olivovou horu. ² Brzy ráno se do chrámu vrátil, sedl si tam a začal učit shromážděný dav. ³ Za chvíli k němu znalci zákona a farizejové přivedli jednu ženu přistíženou při nevěře.

⁴ „Mistře,“ oslovili Ježíše, „tuto ženu jsme přistihli při cizoložství. ⁵ Mojžíšův zákon je přísný. Odsuzuje ji k smrti ukamenováním. Co ty tomu říkáš?“

⁶ Čekali, že jim Ježíšova odpověď poskytne záminku k jeho odsouzení. Ježíš však mlčel,

sklonil se k zemi a psal něco prstem v prachu. ⁷ Žalobci stále dotírali, aby odpověděl. Ježíš se vzpřímil a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, ať po ní hodí první kamenem!“ ⁸ Pak se znovu sklonil a psal po zemi.

⁹ Jeho slovy byli zahanbeni. Ozvalo se v nich svědomí, a tak jeden po druhém odcházeli – ti nejváženější jako první. Nakonec zůstal Ježíš s provinilou ženou sám. ¹⁰ Znovu se vzpřímila zeptala se ženy: „Kam se poděli tvoji žalobci? Žádný z nich tě neodsoudil?“

¹¹ „Ne, Pane,“ odpověděla žena.

„Já tě také neodsuzuji,“ řekl Ježíš. „Jdi, ale už nehřeš!“

Ježíš je světlo světa

¹² Jindy Ježíš řekl: „Já jsem světlo světa, kdo mne následuje, nebude tápat ve tmě, ale bude mít světlo na cestu života.“

¹³ Nato mu farizejové řekli: „Mluvíš stále jen sám o sobě. Kdo to potvrdí?“

¹⁴ Ježíš jim odpověděl: „Říkám jen pravdu, i když se týká mne samotného. Já vím, odkud jsem přišel a kam jdu, ale vy to nevíte. ¹⁵ Vy mne posuzujete nesprávně – jen podle svého zdání. Já tak nesoudím. ¹⁶ Můj úsudek odpovídá skutečnosti, protože není jen můj, ale i Boží. ¹⁷ A když se dva svědci shodnou ve výpovědi, vaše zákony považují takové svědectví za platné. ¹⁸ Nemluvím tedy o sobě jen sám, ale svědčí o mně i Otec, který mne poslal.“

19 „A kde je ten tvůj Otec?“ ptali se farizejové. Řekl jim: „Když neznáte mne, nemůžete znát ani mého Otce. Kdybyste znali mne, znali byste i jeho.“

20 Tato slova Ježíš řekl v blízkosti chrámových pokladen, kde byla stráž. Přesto ho nezatkli, protože ještě nepřišel čas, kdy se to mělo stát.

Ježíš varuje před přicházejícím soudem

21 „Opustím vás,“ pokračoval Ježíš. „Budete mne hledat, ale bude pro vás pozdě. Zemřete v zajetí svých hříchů a tam, kam jdu, nebudete moci přijít.“

22 „Chce snad spáchat sebevraždu?“ ptali se mezi sebou. „Proč by jinak říkal, že za ním nemůžeme přijít tam, kam jde?“

23 Ježíš jim řekl: „Já jsem od Boha, vy jste ze světa, který je Bohu odcizen. 24 Proto zemřete v hříchu, když mi neuvěříte.“ 25 „Tak nám tedy řekni, kdo vlastně jsi!“ naléhali na Ježíše. 26 „Už jsem vám to jasně řekl. Jsem ten, za koho se od začátku prohlašuji,“ odpověděl. „Ale o vás bych mohl říci mnoho, co vás odsuzuje. A není to můj úsudek. Každé mé slovo pochází od toho, který mne poslal. On je pravda sama.“ 27 Nikdo v té chvíli nepochopil, že Ježíš mluví o Bohu. 28 Proto na vysvětlenou dodal: „Poznáte mne, až mne přibijete na kříž, teprve pak si uvědomíte, že všechno, co jsem vám říkal a co jsem udělal, nebylo ode mne, ale od mého Otce. To on mne naučil všemu, co jsem vám řekl. 29 Je stále se mnou. Neopouští mne, protože dělám jen to, co

mu je milé.“ ³⁰ Po těch slovech mnozí v něho uvěřili.

Ježíš hovoří o Božích nevěrných dětech

³¹ Těm Ježíš řekl: „Držte se mých slov a budete opravdu mými učedníky. ³² Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.“

³³ „Jsme potomci Abrahama,“ ozvali se. „Nikdy jsme nebyli otroky, proč tedy říkáš, že budeme osvobozeni?“

³⁴ Ježíš jim řekl: „Nemyslete si, že jako potomci Abrahamovi to máte u Boha jisté. Každý člověk je otrokem hříchu ³⁵ a otrok nemá právo na nic. ³⁶⁻³⁸ Musíte se stát svobodnými členy Boží rodiny, a to vám může darovat jedině Syn. Nabízím vám takový dar, ale vy ho odmítáte a chcete se mne zbavit. Nedorozumění mezi námi je v tom, že nemáme stejného Otce.“

³⁹ „Naším otcem je Abraham,“ řekli jednomyslně Židé. „Byl by vaším otcem,“ odpověděl jim Ježíš, „kdybyste ho svými životy následovali. ⁴⁰ Chcete mne zabít, přestože vám říkám pravdu, kterou mi sdělil Bůh. Abraham by tak nejednal.

⁴¹ Projevujete se jako děti svého skutečného otce.“ To je rozhněvalo a jízlivě mu odsekl: „Nenarodili jsme se ze smilstva jako ty. Kdo myslíš, že je naším otcem? Kdo jiný, než Abrahamův Bůh! Nezpronevěřili jsme se mu.“

⁴² Ježíš však namítl: „Kdyby Abrahamův Bůh byl opravdu vaším otcem, milovali byste mne. V něm je můj původ. Nepřicházím sám od sebe, ale on mne k vám posílá. ⁴³ Proč nechápete, co říkám? ⁴⁴ Protože váš otec je ďábel a vy

děláte, co vám našeptává. Jeho lži od počátku přinášejí smrt a nic jiného, protože v něm není ani trochu pravdy. Nemůže si pomoci, lhaní je jeho přirozenost. A je původcem každé lži.

⁴⁵⁻⁴⁶ Kdo z vás mne může usvědčit z hříchu? Nikdo! Proč mi tedy nevěříte, když říkám pravdu? ⁴⁷ Kdo je opravdu Božím dítětem, ten rád přijímá Boží slovo. Vy je odmítáte, a to dokazuje, že z Boha nepocházíte.“

Ježíš prohlašuje, že je věčný

⁴⁸ „Vždyť to říkáme, jsi odrodilec a blázen,“ křičeli na něj Židé.

⁴⁹ „Nejsem,“ odpověděl jim Ježíš klidně. „Já Otci vzdávám čest, ale vy mu ji upíráte, když mne nepřijímáte. ⁵⁰ Nemyslete si, že toužím po slávě a velikosti. Mne chce oslavit Bůh. Odsoudí každého, kdo mne odmítne. ⁵¹ Budete-li žít podle mého slova, nemusíte se bát smrti.“

⁵² „Teď se ukázalo, jaký jsi blázen!“ posmívali se. „Abraham zemřel, proroci zemřeli, a ty tvrdíš, že kdo dá na tebe, unikne smrti. ⁵³ Myslíš si snad, že jsi významnější než náš otec Abraham a větší než proroci? Co to ze sebe děláš? Vždyť ti všichni zemřeli!“

⁵⁴ Ježíš jim odpověděl: „Kdybych se chválil sám, má slova by neměla žádnou váhu, ale chválí mne můj Otec, kterého uznáváte za svého Boha. ⁵⁵ Nikdy jste ho však nepoznali, ale já ho znám dobře. Kdybych to zapřel, byl bych stejný lhář jako vy. Opravdu ho dobře znám a ve všem ho poslouchám. ⁵⁶ Jakou radost by měl váš otec Abraham, kdyby se dočkal mého příchodu. Už

tehdy věděl, že přijdu, a jak se z toho radoval.“
⁵⁷ „Teď jsi se projevil. Není ti ani padesát, a pamatuješ Abrahama?“ smáli se Židé.

⁵⁸ Ježíš odpověděl: „Žil jsem dávno před tím, než se narodil Abraham.“ ⁵⁹ To rozpálilo jejich hněv a chtěli ho ukamenovat. V rozruchu, který nastal, se Ježíš vytratil z chrámu.

9

Ježíš uzdravuje slepého od narození

¹ Cestou Ježíš potkal člověka, který byl od narození slepý. ² „Mistře,“ ptali se Ježíše učedníci, „proč se narodil slepý? Zhřešil on, nebo jeho rodiče?“

³ „Nehledejte vinu ani u něho, ani u jeho rodičů,“ odpověděl Ježíš. „Jeho slepota dovolí Bohu, aby ukázal svoje dílo pro člověka. ⁴ Dílo spásy musí být vykonáno, pokud je k němu příležitost. Člověk pracuje ve dne, v noci jsme všichni jako slepí. ⁵ Dokud prosvětluji temnotu světa, je čas k Božímu dílu.“

⁶ Pak Ježíš plivl na zem, ze sliny udělal bláto, potřel jím slepovy oči ⁷ a přikázal: „Běž se umýt do rybníka Siloe.“ Slepý Ježíše poslechl. Umyl si v rybníku obličej a pak si promnul oči. Náhle zjistil, že vidí. ⁸ Ti, kdo ho znali jako slepého, se divili: ⁹ „Je to ten slepý žebrák, nebo ne?“ Někteří si mysleli, že je to on, jiní, že je to jeho dvojník. Ale on řekl: „Jsem to já!“

¹⁰ „A jak to, že teď vidíš?“ ptali se ho.

¹¹ Pověděl jim, jak se to stalo: „Nějaký Ježíš mi potřel oči blátem a řekl mi, abych se umyl v rybníku Siloe. Udělal jsem to a od té chvíle vidím.“

¹² „Nevíš, kde bychom ho našli?“ ptali se zvědavě.

„To nevím,“ odpověděl.

Náboženští vůdcové vyslychají uzdraveného slepého

¹³⁻¹⁵ Slepce byl uzdraven v sobotu, a proto ho odvedli k farizejům a tam musel znovu vyprávět, jak se to přihodilo. ¹⁶ Některým z nich se to nelíbilo: „Ten člověk neuzdravuje z Božího pověření. Vždyť nezachovává sobotu.“

Jiní ho zase bránili: „Takové zázraky přece nemůže dělat hříšný člověk.“ A už byli v sobě.

¹⁷ Znovu se tedy obrátili na uzdraveného: „Co ty si o něm myslíš?“

„Určitě je to Boží posel,“ odpověděl jim.

¹⁸ Farizejové začali pochybovat o tom, že býval slepý. Zavolali si jeho rodiče ¹⁹ a zeptali se jich: „Je to váš slepý syn, který od narození neviděl?“

²⁰⁻²³ Rodiče odpověděli: „Je to náš syn a býval vždycky slepý. Ovšem nevíme, kdo ho uzdravil. Konečně, je už dospělý, ať vám to řekne sám.“

Odpověděli vyhýbavě, protože se báli. Farizejové hrozili vyloučením z židovské obce každému, kdo by Ježíše prohlásil za Mesiáše.

²⁴ A tak si znovu zavolali toho bývalého slepce a přikázali mu: „Řekni pravdu! Bůh tě slyší! Víme, že Ježíš je špatný člověk.“

²⁵ „Nevím, co je to za člověka,“ odpověděl uzdravený, „ale vím, že jsem byl slepý a teď vidím!“

²⁶ „Jak tě uzdravil, co s tebou dělal?“ ptali se ho znovu.

²⁷ „Už jsem vám to řekl jednou,“ odpověděl, „proč se mne na to znovu ptáte? Chcete se snad stát jeho učedníky?“

²⁸ Farizejové mu spílali a osopili se na něj: „Ty jsi jeho učedník, my jsme učedníci Mojžíšovi. ²⁹ Víme, že Bůh mluvil k Mojžíšovi, ale o tomto člověku nevíme vůbec nic.“

³⁰ „To je ale divné! Vy nevíte, kdo to je, a otevřel mi oči,“ řekl uzdravený. ³¹⁻³² „Bůh by jistě nevyslyšel prosbu zlého člověka! Slyší jen toho, kdo ho poslouchá a ctí. Ještě jsem neslyšel, že by někdo uzdravil slepého od narození. ³³ Proto si myslím, že by Ježíš nedokázal něco podobného, kdyby ho neposlal Bůh.“ ³⁴ „Ty mrzáku, ty nás budeš poučovat?“ křičeli na něho farizejové a vyhodili ho.

³⁵ Když se Ježíš dověděl, co se mu přihodilo, vyhledal ho a zeptal se: „Věříš v Božího Syna?“

³⁶ Uzdravený odpověděl: „Rád bych v něho věřil, ale neznám ho.“

³⁷ Ježíš řekl: „Vidíš ho a právě s tebou mluví.“

³⁸ „Věřím, Pane!“ vydechl a padl před Ježíšem na kolena. ³⁹ Ježíš dodal: „Přišel jsem na svět proto, abych uvedl věci na pravou míru: slepí prohlédnou a ti, kdo vidí, oslepnou.“

⁴⁰ Zaslechli to někteří farizejové a zeptali se: „Jsme my ti slepí?“

⁴¹ „Kdybyste byli opravdu slepí, byla by to polehčující okolnost pro váš hřích,“ odpověděl jim Ježíš. „Vaše vina však zůstává, protože říkáte, že vidíte, a to znamená, že víte, co děláte.“

10

Ježíš je dobrý pastýř

¹ „Každý ví, že kdo nevchází do ovčince dveřmi, ale přelézá ohradu, není pastýř, ale zloděj. ² Pastýř vchází do ovčince zásadně dveřmi. ³ Hlídač otevírá jenom jemu a ovce svého pána poznávají už po hlase. Pastýř na ně volá jménem a ony k němu běží, protože vědí, že je vyvede na pastvu. ⁴ Vodí své stádo a ovce ho následují, protože znají jeho hlas. ⁵ Cizího člověka neposlechnou a nejdou za ním, protože jeho hlas neznají.“

⁶ Posluchači nepochopili toto Ježíšovo srovnání, ⁷ a tak je vysvětlil: „Já jsem pastýř, který střeží vchod do ovčince. ⁸ Všichni, kdo se tam dobývají jinudy, jsou zloději a lupiči a ovce je neposlouchají. ⁹ Já jsem vchod. Kdo mnou vejde, bude zachráněn. A kdo se mnou bude vcházet i vycházet, nebude mít nedostatek. ¹⁰ Zloděj ovce krade a zabíjí, já jim však přináším život plný hojnosti.

¹¹ Já jsem dobrý pastýř, který za ovce i život obětuje. ¹²⁻¹³ Námezdný pastevec nemá k ovčím vztah, a když se blíží vlk, uteče. Ovce nejsou jeho, a tak mu na nich nezáleží. Ať je vlk třeba rozežene nebo roztrhá. ¹⁴ Já jsem však

dobrý pastýř a mám rád své ovce a ony mne. ¹⁵ Podobně mne miluje Otec a já zas Otce. Za ovce položím i život. ¹⁶ Mám ještě jiné ovce, mimo vyvolený národ. I ty svolám, přivedu je a bude jeden ovčinec a jeden pastýř.

¹⁷ Protože dávám svůj život, Otec mne miluje a z lásky mi ho zase vrátí. ¹⁸ Nikdo mne nemůže zabít bez mé vůle. Je v mé moci, abych se života vzdal a opět ho získal. Činím to z pověření svého Otce.“

¹⁹ Ježíšova slova opět vyvolala mezi posluchači roztržku. ²⁰ Mnozí říkali: „Je posedlý démonem a dočista se zbláznil. Vůbec ho neposlouchejte.“

²¹ Jiní však mínili: „To není řeč posedlého. Což může zlá moc uzdravit slepého?“

Náboženští vůdcové ohrožují Ježíše v chrámu

²² V Jeruzalémě se právě konala výroční slavnost zasvěcení chrámu. Bylo to v zimním období dešťů, ²³ a tak se Ježíš procházel chrámovým podloubím. ²⁴ Židé ho obklopili a ptali se ho: „Jak dlouho nás necháš ještě v nejistotě? Proč nám otevřeně neřekneš, jsi-li opravdu Mesiáš?“

²⁵ „Vždyť jsem vám to již nejednou řekl, ale vy jste to nikdy nevzali vážně,“ odpověděl jim Ježíš. „Mé činy vydávají svědectví o tom, že jsem Mesiáš. Vždyť je konám z Otcova pověření. ²⁶ Nevěříte mi, protože nepatříte do mého stáda. ²⁷ Moje ovce slyší můj hlas a následují mne; já je miluji ²⁸ a dávám jim věčný život. Vysvobodím je ze smrti, nikdo a nic mi je z ruky nevyrvé. ²⁹⁻³⁰ Já

a Otec jsme jedno, a koho Bůh uchopil, toho se nikdy nevzdá. Kdo je větší než Bůh?“

³¹ To Židy tak popudilo, že začali sbírat kameny a chtěli Ježíše zabít. ³² Ježíš se hájil: „Ve všech mých činech jste mohli vidět Boží lásku. Pro který z nich mne chcete ukamenovat?“

³³ „Nechceme tě ztrestat pro tvé činy, ale protože se rouháš,“ vyjeli na něho Židé. „Jsi člověk a děláš ze sebe Boha.“

³⁴⁻³⁶ Ježíš se hájil slovem Písma, kde sám Bůh propůjčuje určitým lidem titul bohové. „Písmo berete za neměnnou autoritu. Proč vám najednou vadí, když se Božím Synem nazývám já, zplnomocněný Boží vyslanec? Prokázal jsem přece, že mne Bůh poslal a zplnomocnil. ³⁷ Jestliže jsem nekonal Otcovy skutky, nevěřte mi. ³⁸ Jestliže jsem je konal, nechte se jimi přesvědčit. Dokazují důvěrnou jednotu mezi mnou a jím.“

³⁹ Židé se chtěli Ježíše znovu zmocnit, ale on jim unikl. ⁴⁰ Odešel za Jordán a zdržoval se na místě, kde předtím Jan křtil.

⁴¹ Mnozí z těch, kteří za Ježíšem přicházeli, si říkali: „Jan sice nedělal zázraky, ale všechno, co o tomto muži řekl, se plní.“

⁴² Mnozí tam v Ježíše uvěřili.

11

Lazar onemocní a umírá

¹ Ježíšův přítel Lazar těžce onemocněl. Žil se svými sestrami Marií a Martou ve vesnici Betanii.

² (Marie byla ta žena, která pomazala vzácnou masťou Ježíšovy nohy, jak se ještě dovíme.)

³ Bály se o bratrův život, a tak poslaly Ježíšovi vzkaz:

„Pane, tvůj milovaný přítel je vážně nemocný.“

⁴ Když se to Ježíš dověděl, řekl: „Nebojte se, Bůh nechce Lazarovu smrt, chce jen oslavit svého Syna.“

⁵⁻⁶ Měl velmi rád obě sestry i Lazara, ale přesto se ještě dva dny zdržel na místě, kde ho zastihla zpráva o Lazarově nemoci. ⁷ Teprve pak řekl svým učedníkům: „Pojďme tedy do Betanie!“

⁸ Ale ti namítali: „Mistře, ty chceš do Judska? Vždyť tě tam chtěli nedávno zabít, a ty se tam chceš vrátit?“

⁹ „Proč se bojíte, jako by už nastávala noc,“ řekl jim Ježíš. „Můj den ještě neskončil. ¹⁰ Kdo chodí ve dne, nemusí se bát úrazu, protože dobře vidí na cestu. Teprve cesta za tmy je nebezpečná.“ ¹¹ Potom dodal: „Náš přítel Lazar usnul a já ho jdu probudit.“

¹² Učedníci se zaradovali: „Tak on spí? To mu udělá dobře.“

¹³ Ježíš však nemluvil o uzdravujícím spánku, ale o Lazarově smrti. ¹⁴ Řekl jim tedy otevřeně: „Lazar zemřel ¹⁵ a já jsem rád, že jsem k němu nepřišel před jeho smrtí. Mohu vám tak podat nový důkaz o své moci, abyste mi uvěřili. Pojďme tam.“

¹⁶ Tomáš, kterému říkali Dvojče, rezignovaně povzdechl: „Pojďme, ať třeba umřeme s ním!“

Ježíš těší Martu a Marii

¹⁷ Do Betanie přišli čtyři dny po Lazarově pohřbu. ¹⁸ Z Jeru-zaléma bylo do Betanie jen asi tři kilometry, ¹⁹ a tak mnozí známí z města přicházeli těšit Lazarovy sestry v jejich žalu. ²⁰⁻²¹ Ty se dověděly, že Ježíš přichází. Marie zůstala doma, ale Marta mu běžela vstříc se slovy: „Pane, kdybys tu byl, bratr by jistě neumřel. ²² Ale já vím, že ani teď Bůh neodmítne žádnou tvoji prosbu.“

²³ „Neboj se,“ odpověděl jí Ježíš, „tvůj bratr bude zase žít.“

²⁴⁻²⁶ Ježíš jí řekl: „To já přináším vzkříšení a život. Ti, kdo ve mne uvěřili, ať zemřeli nebo ještě žijí, v žádném případě nezemrou navždy. Věříš tomu, Marto?“

²⁷ „Věřím, že jsi Boží Syn. Jsi Mesiáš, který měl přijít na svět,“ odpověděla.

²⁸ Marta se pak vrátila domů a pošeptala své sestře: „Přišel Mistr a chce s tebou mluvit.“ ²⁹ Sotva to Marie uslyšela, vstala a spěchala k němu.

³⁰ Ježíš se zatím zdržoval na místě, kde se setkal s Martou. ³¹ Židé, kteří Marii utěšovali, se domnívali, že se jde vyplakat k Lazarovu hrobu, proto šli za ní.

³² Jakmile Marie našla Ježíše, poklekla před ním na zem a naříkala: „Pane, kdybys byl zastihl Lazara živého, jistě bys ho nenechal zemřít.“

³³ Mariin pláč Ježíše rozrušil a okázalý nářek Židů se ho nemile dotkl. ³⁴ Zeptal se: „Kam jste Lazara pohřbili?“

„Pojď, Pane, ukážeme ti,“ odpověděli. ³⁵ Teď vyhrkly slzy i Ježíšovi.

³⁶ „Podívejte, jak ho měl rád,“ šeptali někteří mezi sebou. ³⁷ Jiní však namítali: „Proč nechal Lazara zemřít? Vždyť před tím uzdravil slepce. Nemohl ho zachránit?“

Ježíš křísí Lazara

³⁸ To Ježíše popudilo a vykročil k hrobu. Byla to jeskyně zavalená balvanem.

³⁹ „Odvalte ten kámen!“ přikázal Ježíš.

„Pane, bratr zde leží už čtyři dny a jeho tělo je jistě v rozkladu,“ namítla Marta.

⁴⁰ „Kde zůstala tvoje víra, že se Bůh oslaví?“ podivil se Ježíš.

⁴¹ Otevřeli hrob, Ježíš pohlédl k nebi a modlil se: „Otče, děkuji ti, že mne vyslyšíš. ⁴² Já vím, že vždycky slyšíš, ale říkám to nahlas, aby tito lidé uvěřili, že jsi mne poslal.“

⁴³ Pak zvolal: „Lazare, pojď ven!“ ⁴⁴ A Lazar vyšel.

Ruce a nohy měl ovinuté plátnem, tvář zahalenou šátkem. „Sundejte mu to,“ přikázal Ježíš, „ať může chodit.“

Úklady náboženských vůdců proti Ježíšovi

⁴⁵ Tehdy mnoho z přihlížejících Židů Ježíšovi uvěřilo, protože se stali svědky tohoto zázraku.

⁴⁶ Někteří z nich však zprávu o této události donesli farizejům. ⁴⁷ Ti se sešli k poradě s předními židovskými kněžími: „Co si s ním počneme? Ten člověk dělá skutečné divy!

⁴⁸ Bude-li ve své činnosti pokračovat, všichni mu

uvěří a provolají ho králem. Římané zakročí a je konec s naší vládou, chrámem i národem.“

⁴⁹ Úřadující velekněz Kaifáš řekl: „Vezměte rozum do hrsti! ⁵⁰ Proč by měl být zničen celý národ, ať zemře jeden za všechny.“ ⁵¹ Když Kaifáš navrhoval tento úklad proti Ježíšovi, netušil, že pověděl slova, která se naplní. Jako velekněz prohlásil, že Ježíš má být obětován za svůj lid. ⁵² Jeho výrok se nevztahoval jen na Židy, ale na lidi ze všech národů, ze kterých bude vytvořena Kristova církev. ⁵³ Od této chvíle usilovali židovští kněží a farizejové o Ježíšův život. ⁵⁴ Ježíš přestal veřejně vystupovat mezi Židy a usadil se se svými učedníky v Efrajimu, na okraji pouště.

⁵⁵ Přiblížily se opět Velikonoce. Do Jeruzaléma přišlo mnoho poutníků, aby se ještě před hlavními svátky očistili od hříchů. ⁵⁶ Ptali se po Ježíši a říkali si mezi sebou: „Co si myslíte o tom, že tu není?“

⁵⁷ Kněží a farizejové veřejně vyhlásili, že každý, kdo by o Ježíši věděl, musí to ihned oznámit, aby ho mohli zatknout.

12

Žena pomazává Ježíše drahocennou mastí

¹ Asi týden před Velikonocemi se Ježíš vrátil do Betanie, kde žil vzkříšený Lazar. ² Na Ježíšovu počest připravili večeři. Marta obsluhovala a u stolu seděl i Lazar. ³ Marie vzala nádobku s drahým olejem, který byl vyroben z pravého

nardu. Pomazala jím Ježíšovy nohy a utřela mu je svými vlasy. Vůně nardu naplnila celý dům.

⁴ Jeden z Ježíšových učedníků – Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil, nesouhlasil s počínáním Marie. Řekl jí: ⁵ „Proč tak vzácný olej raději neprodáš? Vždyť by na něj musel dělník pracovat celý rok. Utržené peníze se mohly rozdat chudým.“ ⁶ Jidáš to neřekl ze soucitu s chudými, ale proto, že byl zloděj. Staral se o společnou pokladnu, avšak často si z ní něco prisvojil.

⁷ Ježíš mu k tomu řekl: „Nech ji, připravila mne tím na můj pohřeb.“ ⁸ Chudé budete mít mezi sebou stále, ale já už tu s vámi dlouho nebudu.“

⁹ Poutníci v Jeruzalémě se brzo dověděli o Ježíšově pobytu v Betanii. Ve velkých zástupech se za ním vypravili. Nepřitahoval je však jenom Ježíš, ale chtěli spatřit i vzkříšeného Lazara. ¹⁰ Přední židovští kněží se proto usnesli, že odstraní i Lazara, ¹¹ protože byl přesvědčivým dokladem Ježíšovy moci. Mnoho lidí kvůli němu věřilo.

Ježíš vjíždí do Jeruzaléma na oslici

¹² Příštího dne se po Jeruzalémě rozkřiklo, že do města přichází Ježíš. Shromáždil se velký dav lidí a šli ho vítat. ¹³ Natrhali palmové ratolesti a nadšeně volali:
„Sláva Ježíši!
Ať žije Mesiáš!
Ať žije náš Král!“

¹⁴ Ježíš k nim přijel na oslátku a tak se naplnila předpověď dávného izraelského proroka:

¹⁵ „Neboj se, Jeruzaléme.

Tvůj král se blíží,
přijíždí na oslátku.“

(Ježíšovi učedníci si tehdy tuto souvislost neuvědomili. ¹⁶ Teprve po Ježíšově vzkříšení pochopili, že se tenkrát naplnilo proroctví.)

¹⁷ Ježíše doprovázelo mnoho svědků Lazarova vzkříšení. Všem o tomto divu vyprávěli, ¹⁸ a tím zástup narůstal. ¹⁹ Farizejů se zmocnila panika: „Jsme ztraceni! Všichni se k němu přidávají.“

Ježíš vysvětluje, proč musí zemřít

²⁰ V Jeruzalémě bylo i několik Řeků, kteří přišli oslavit velikonoční svátky spolu s Židy. Chtěli Ježíše poznat, ²¹ a tak poprosili o pomoc Ježíšova učedníka Filipa: „Pane, rádi bychom se setkali s tvým učitelem.“

²² Filip vyrozuměl o jejich prosbě Ondřeje a společně to sdělili Ježíšovi.

²³ Ježíš jim na to řekl: „Blíží se chvíle, kdy dílo Božího Syna bude dovršeno. ²⁴ Pšeničné zrno, které není zaseto do země, se sice zachová, ale zůstane samo a bez užitku. Zaseté zrno odumírá, aby mohlo vzklíčit a přinést hojný užitek. ²⁵ Ten, kdo hledá jen vlastní prospěch, prohraje všechno, kdo mi však dá svůj život k dispozici, bude zachráněn pro věčnost. ²⁶ Svěřit mi svůj život znamená následovat důsledně mého příkladu. To znamená jít cestou radosti i utrpení. Takového služebníka si i můj Otec váží.

²⁷ Nyní mne svírá úzkost. Mám říci: Otče, uchraň mne toho, co se na mne valí? Ne, tím bych zradil svoje poslání. ²⁸ Otče, proved' svůj plán záchrany, ukaž lidem svoji slávu!“

Vzápětí se z nebe ozval hlas: „Již jsem to učinil a ještě učiním.“ ²⁹ Ježíš v té chvíli stál uprostřed velkého davu lidí. Někteří z nich tvrdili, že zahřmělo. Jiní mínili: „To k němu mluvil anděl.“

³⁰ „Hlas, který jste slyšeli, nepromluvil kvůli mně, ale kvůli vám,“ vysvětloval Ježíš. ³¹ „Teď se rozhoduje o tomto světě. Satanova nadvláda nad lidmi bude zlomena. ³²⁻³³ Tím, že za lidi zemřu, vysvobodím je z jeho tyranie a vezmu je pod svoji ochranu.“

³⁴ „Mluvíš o smrti?“ ozvalo se ze zástupu. „Vždyť Písmo říká o Mesiáši, že bude žít navždy. O kom to tedy vlastně mluvíš?“

³⁵ Ježíš jim odpověděl: „Světlo vám zůstane už jen krátce. Važte si ho, dokud svítí. Jděte za světlem, jinak se ocitnete ve tmě. A beze světla ztratíte cestu. ³⁶ Uvěřte tomu světlu a nechte se jím naplnit, aby z vás svítilo dál, až tu nebude.“ Po těchto slovech se Ježíš vzdálil a skryl se.

Většina v Ježíše neuvěřila

³⁷ I když Ježíš učinil mnoho zázraků, lidé mu stejně neuvěřili ³⁸ a tak se potvrdila slova proroka Izajáše:

„Pane, kdo uvěřil našim slovům?

Kdo poznal Boží moc?“

³⁹ Prorok Izajáš dále ukazuje, jaký důsledek Bůh vyvodil z jejich nevíry.

⁴⁰ „Zaslepil jejich oči a zatvrdil srdce,

takže nevidí a nechápou.
Neobrátil se k Bohu,
aby jim mohl pomoci.“

⁴¹ Prorok zde mluví o Mesiáši a jeho majestátu.

⁴² V Ježíše uvěřilo sice mnoho významných mužů, ale veřejně se k němu nepřiznali, protože se báli o své postavení. ⁴³ Záleželo jim více na lidském než na Božím hodnocení.

Ježíš shrnuje své učení

⁴⁴ Ježíš mluvil naléhavě k lidem: „Kdo mně věří, věří Bohu, který mne poslal. ⁴⁵ Kdo mne vidí, vidí také toho, z jehož vůle přicházím. ⁴⁶ Přišel jsem na svět jako světlo, a kdo ve mne uvěří, nezůstane ve tmě. ⁴⁷ Kdo slyší má slova a nedbá na ně, toho nesoudím. Nepřišel jsem svět soudit, ale zachránit. ⁴⁸ Kdo mne odmítá a má slova nepřijímá, ten má již svého soudce: moje slova ho budou soudit v poslední den. ⁴⁹⁻⁵⁰ Říkám jen to, čím mne Otec pověřil, a moje poselství přináší věčný život. To, co vám říkám, jsou Otcova slova.“

13

Ježíš umývá učedníkům nohy

¹ Ježíš věděl, že nastávající Velikonoce jsou posledními dny jeho života na zemi, než se vrátí k Otci. Miloval ty, mezi nimiž žil, a prokazoval jim lásku až do konce. ² V předvečer svátků večerel Ježíš společně se svými učedníky. To už Jidáš pojal dábelický záměr zradit svého Mistra. ³ Ježíš si byl vědom velikosti svého poslání a moci jako ten, kdo byl a bude rovný Bohu. Když

viděl, že se nikdo z učedníků nechtěl snížit k službě, kterou obvykle konali otroci, vstal od stolu, ⁴ odložil svrchní oděv a opásal se ručníkem. ⁵ Nalil vodu do umývadla a začal učedníkům umývat a utírat zaprášené nohy. ⁶ Když došlo na Petra, ten se začal bránit: „Pane, ty mi přece nebudeš mýt nohy!“

⁷ Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neočistím, ztratíš se mnou spojení a odcizíš se mi.“

⁸⁻⁹ A tak Petr najednou obrátil: „Když je to tak, Pane, umyj mne celého.“

¹⁰⁻¹¹ Ježíš mu na to řekl: „Koho Bůh už jednou očistil, ten se potřebuje zbavovat jen každodenní špíny a vy jste čistí, ale ne všichni.“ Tím myslel na svého zrádce.

¹² Když umyl nohy poslednímu, oblékl se, vrátil se ke stolu a zeptal se jich: „Pochopili jste, proč jsem to udělal? ¹³⁻¹⁴ Jestliže jsem vám umyl nohy já, váš Pán a Mistr, i vy si máte navzájem sloužit v pokorné lásce. ¹⁵ Dal jsem vám příklad. A vy se jím řiďte a jednejte jako já. ¹⁶ Je nepochybné, že sluha není větší než jeho pán a vyslanec není významnější než hlava státu. ¹⁷ Tak teď to víte, a když se podle toho budete řídit, přinese vám to radost.“

¹⁸⁻²⁰ Na jedno se můžete spolehnout: kdo přijímá moje posly, přijímá mne, a tím i Otce.

To, co jsem řekl, netýká se všech. Víím, koho jsem vyvolil. Plní se výrok Písma: ‚Ten, kdo se mnou jídal, podrazil mi nohy.‘ Až se to stane, pochopíte, že to byla řeč o mně a mém zrádci.“

Ježíš naposledy večerí s učedníky

²¹ Když to Ježíš řekl, teprve to na něj v plné síle dolehlo a dodal otevřeně: „Je to tak, jeden z vás mne zradí.“ ²² Učedníci se tázavě dívali jeden na druhého, o kom to vlastně mluví. ²³⁻²⁵ Petr se naklonil k učedníkovi, který byl u stolu Ježíšovi nejbližší, a naznačil mu, aby se zeptal. Ten se obrátil k Mistrovi: „Pane, kdo to je?“

²⁶ „Ten, kterému podám chléb,“ odpověděl Ježíš. Namočil kousek chleba do omáčky a podával ho Jidášovi.

²⁷ V tu chvíli naplnil Jidáše hněv. Ježíš mu řekl: „Neotálej a proved' rychle, co chceš.“

²⁸ Učedníci nechápali, o čem je řeč. Někteří si dokonce mysleli, že Jidáš má nakoupit nějaké jídlo na svátky nebo že má rozdat peníze chudým; ²⁹ byl totiž jejich pokladníkem. ³⁰ Jidáš přijal podávaný chléb, zvedl se a odešel. Byla noc.

Ježíš předpovídá Petrovo zapření

³¹⁻³³ Po Jidášově odchodu Ježíš řekl: „Je rozhodnuto, půjdu poslušně cestou, která se líbí Bohu, cestou Božího vítězství. Moji milí, už s vámi dlouho nebudu. Marňe mne budete hledat. Na mojí cestě mne nemůžete doprovodit. ³⁴ Odkazuji vám, abyste se navzájem milovali, jako jsem já miloval vás. ³⁵ Vaše vzájemná láska dokáže světu, že jste mými žáky.“

³⁶ „Mistře, kam chceš odejít?“ zeptal se Petr.

„Teď se mnou nemůžeš jít,“ odpověděl mu Ježíš, „budeš mne následovat později.“

³⁷ „Proč s tebou nemohu jít už teď?“ ptal se znovu Petr. „Jsem ochoten dát za tebe život!“

³⁸ „Život za mne chceš dát?“ zeptal se Ježíš. „Uvidíš, že mne třikrát zapřeš, než ráno zakokrhá kohout.“

14

Ježíš je cesta k Otci

¹ „Nebudte smutní, věříte v Boha, věřte i ve mne. ² U mého Otce je domov pro všechny. Odcházím, abych vám připravil místo. ³ Až ho připravím, přijdu, vezmu si vás k sobě a zůstanete se mnou. Kdyby to nebyla pravda, já bych vám to neřekl. ⁴ Znáte cíl i cestu.“

⁵ „Pane, nevíme, kam jdeš,“ namítl Tomáš, „jak bychom mohli znát cestu?“

⁶ Ježíš mu na to řekl: „Já jsem cesta k Bohu, pravda o Bohu a život s Bohem. Proto k mému Otci můžete přijít jen skrze mne. ⁷ Kdo zná mne, zná i Otce a vidí ho.“

⁸ „Ukaž nám Otce a budeme spokojeni,“ řekl Filip.

⁹ Ježíš ho pokáral: „Filipe, tak dlouho s vámi žiji a ty jsi mne ještě nepoznal? Jak se tak můžeš ptát? Kdo vidí mne, vidí Otce. Proč mne tedy žádáš, abych ti ho ukázal? ¹⁰⁻¹¹ Nevěříš, že mezi mnou a Otcem je dokonalá jednota? Vždyť všechno, co říkám a dělám, pochází z mého Otce.

¹² V těch, kteří mi uvěří, bude moje dílo pokračovat a rozmáhat se, protože já odcházím k Otci. ¹³⁻¹⁴ Tam se postarám o to, aby vaše modlitby v zájmu mého díla došly naplnění. Tak bude oslaven Otec i Syn.

Ježíš slibuje Ducha svatého

¹⁵ Milujte mne a nebude vám zatěžko mne poslouchat.

¹⁶ Přimluvím se u Otce, aby vám seslal za mne Zástupce, který by s vámi navždy zůstal.

¹⁷ Bude to Boží Duch, který vás povede k pravdě. Lidem, kteří dají jen na své smysly a pocity, zůstane skryt. Vám nebude cizí, protože bude s vámi a ve vás.

¹⁸ Vrátím se k vám a nenechám vás opuštěné.

¹⁹ Zanedlouho mne svět ztratí z očí, ale vy mne budete vidět očima víry a budete mít podíl na mém životě. ²⁰ Pak budete prožívat skutečnou jednotu se mnou.

²¹ Svou lásku mi dokážete tím, že mne budete poslouchat. A kdo mne miluje, zachová si Otcovu lásku. I já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

²² „Pane, proč tě smíme poznat jen my a ostatní ne?“ zeptal se Juda.

²³ „Kdo mne miluje oddanou láskou, také můj Otec mu vyjde vstříc; přijdeme k němu a budeme u něho. ²⁴ Kdo mě nemiluje, nedbá na moje slova a pohrdá Bohem.

²⁵ Řekl jsem vám vše, co jsem vám tu na zemi měl říci. ²⁶ Až odejdu, Otec vám pošle Ducha svatého, který mne zastoupí. Ten vás všemu naučí a bude vám připomínat, co jsem vám kdy řekl.

²⁷ Odkazuji vám svůj pokoj. Dávám jiný pokoj, než slibuje svět, a tak se nebojte a nedejte se zastrašit. ²⁸ Vždyť jsem řekl: odcházím a zase přijdu. Milujete-li mne, pak se z mého odchodu budete radovat spolu se mnou. Vždyť odcházím

k Otcí, který je větší než já. ²⁹ Odhalil jsem vám to, co se stane, abyste uvěřili, až se mé předpovědi splní.

³⁰⁻³¹ Nezbyvá už mnoho času k rozmluvě, protože přichází zlý vládce tohoto světa. Proti mně však nic nezmůže, protože se podřizuji Otcově vůli. Činím to z lásky k Otcí a na svědectví světu. Pojdme, přátelé!“

15

Ježíš učí o vinné révě a ratolestech

¹ „Jsem kmen vinné révy a můj Otec je vinařem. ² Odřezává plané výhonky a plodné očišťuje, aby nesly větší úrodu. ³ I vás očistil, a to mým poselstvím. ⁴ Zůstaňte ve spojení se mnou. Vždyť výhonek oddělený od kmene nemůže nést žádné ovoce; právě tak je to i s vámi.

⁵ Já jsem vinný kmen a vy jste výhonky. Proto jen v těsném spojení se mnou prožijete plodný život. Beze mne to nedokážete. ⁶ Kdo žije beze mne, bude jako planý výhonek odříznut, uschne a bude spálen. ⁷ Zůstanete-li se mnou spojeni a nepřestane-li na vás působit mé poselství, pak dostanete všechno, o co v modlitbě požádáte.

⁸ Když povedete plodný život jako moji učedníci, vzdáte tím čest Bohu. ⁹ Miluji vás tak, jako mne miluje Otec. ¹⁰ Jste-li se mnou spojeni poslušností mých příkazů, proudí do vás Boží láska jako životodárná míza.

Právě tak jsem já spojen poslušností s Otcem a naplněn jeho láskou. ¹¹ Raduji se z toho a

chci, abyste se i vy mohli vždycky plně radovat. ¹² Prikazuji vám, abyste se vzájemně milovali tak, jako jsem já miloval vás. ¹³ Největší lásku přátelům prokáže ten, kdo za ně položí vlastní život.

¹⁴ Zůstanete mými přáteli, budete-li jednat v souladu se mnou. ¹⁵ Nejste už mými sluhy, protože sluha se nevyzná v úmyslu svého pána. Řekl jsem vám s důvěrou vše, co vím od Otce, a proto jste se stali mými přáteli. ¹⁶ Já jsem si vybral vás, ne vy mne. Vybavil jsem vás k tomu, abyste žili plodný život, který by před Bohem obstál. Proste a Otec vám to dá. ¹⁷ Usilujte především o vzájemnou lásku.

Ježíš hovoří o nenávisti světa

¹⁸ Lidé vás budou nenávidět, ale vzpomeňte si, že mne nenáviděli dříve než vás. ¹⁹ Milovali by vás, kdybyste se přizpůsobili. Vy mezi ně ale nepatříte, protože já jsem si vás vyvolil. Vyvedl jsem vás ze světa a oni vás za to nenávidí. ²⁰ Připomeňte si slova, která jsem vám už jednou řekl: sluha není větší než jeho pán.

Jestliže pronásledují mne, jak by nepronásledovali vás! Když chytali za slovo mne, budou cíhat i na vás. ²¹ To všechno vám budou dělat proto, že nevěří, že za mnou i za vámi stojí Bůh.

²² Kdybych byl nepřišel a nemluvil k nim, byli by bez viny. Teď jsou však bez výmluvy. ²³ Ti, kdo mnou pohrdají, pohrdají Bohem. ²⁴⁻²⁵ Usvědčuje je moje dílo, které nemá obdoby. Mají je před očima, a přece se zatvrdili proti mně i Otci. Však

je o nich psáno v Písmu: ‚Nenáviděli mne bez důvodu.‘

²⁶ Pošlu vám zastánce od Otce – Ducha pravdy, který pochází z Otce. Ten dosvědčí, co vám říkám. ²⁷ Ale i vy budete mými svědky, protože mne všude provázíte.

16

¹ Těmito slovy jsem vás chtěl varovat, abyste nepodlehli zmatku z budoucích událostí.

² Nejříve vás vyženou ze synagog. Pak vás budou dokonce zabíjet v domnění, že tím slouží Bohu. ³ Budou to dělat, protože nepoznali Otce ani mne. ⁴ Říkám to proto, abyste se na má slova rozpomněli, až se naplní.

Zatím jsem o tom nemluvil, protože jsem byl s vámi.

Ježíš učí o Duchu svatém

⁵⁻⁶ Můj čas se však naplnil a já brzy odejdu k tomu, který mne poslal. Vidím však, že nechápete, kam jdu. Místo abyste se radovali, jste stísněni smutkem a starostmi. ⁷ Věřte mi, že pro vás bude lepší, když odejdu. Kdybych zůstal, Zastánce by k vám nepřišel. Odejdu-li, pošlu ho k vám.

⁸ Až přijde, ukáže lidem, v čem spočívá hřích, zda existuje spravedlnost a koho je třeba soudit.

⁹ Hřích je v tom, že lidé ve mne nevěří. ¹⁰ Spravedlnost je v tom, že Bůh potrestal Krista jako zástupce hříšníků, vzkřísil ho a přijal do své slávy. ¹¹ A soud znamená, že uchvatitel tohoto světa je již odsouzen.

¹² Je toho ještě mnoho, co bych vám chtěl říci, ale vy to nemůžete v této chvíli pochopit. ¹³ Teprve až přijde Duch svatý, odkryje vám plnou pravdu. ¹⁴ On bude jejím věrným tlumočником. Oznámi vám i to, co má přijít.

¹⁵ Nebude zdůrazňovat sebe, ale vyvyšovat mne, protože mně Otec svěřil všechno. A tak co vám sdělí Duch, bude ukazovat vždycky ke mně.

Ježíš učí o užívání jeho jména v modlitbě

¹⁶ Zanedlouho již mezi vámi nebudu, ale brzy potom mě znovu uvidíte. Pak půjdu zase k Otci.“

¹⁷⁻¹⁸ „O čem to jen mluví?“ ptali se učedníci jeden druhého. „Kde bude zanedlouho? Kdy ho zase uvidíme? Co to znamená, že půjde k Otci? Tomu nerozumíme.“

¹⁹ Ježíš poznal, že si učedníci s jeho slovy nevědí rady. „Vysvětlím vám to,“ řekl. ²⁰ „Brzy se svět bude radovat z mého utrpení, zatímco vy budete plakat. Ale váš pláč se záhy promění v radost, protože mne opět uvidíte. ²¹ Vaše radost se bude podobat radosti ženy, která zapoměla na všechnu úzkost a porodní bolesti, protože se jí narodilo dítě. ²²⁻²³ Nyní jste smutní, ale budete se zase radovat, až se setkáme. O tuto radost vás nikdo nepřipraví. Pak všechno pochopíte.

²⁴ Znovu vás vyzývám, abyste se ve svých modlitbách k Otci na mne odvolávali a on vás vyslyší. Proste, Bůh vás obdaruje a vaše radost bude plná.

²⁵ Dosud jsem o těchto věcech mluvil v podobenstvích, ale brzy budu o Otci hovořit otevřeně. ²⁶ Nespolehejte se na to, že já

budu prosit Otce za vás, ale vy se modlete a odvolávejte na mne. ²⁷ Vždyť vás Otec miluje pro vaši lásku ke mně a pro víru, se kterou jste mne přijali jako Božího Syna.

²⁸ Pravda je nejen to, že jsem od Otce přišel, ale i to, že se k němu opět vrátím.“

²⁹ „Teď už ti rozumíme,“ přisvědčili učedníci. „Co jsi dříve říkal v náznacích, pověděl jsi teď jasně. ³⁰ Pochopili jsme, že víš všechno a rozumíš už napřed našim otázkám. Teď opravdu věříme, že jsi přišel od Boha.“

³¹ „Opravdu tomu věříte?“ otázal se jich Ježíš. ³² „Nastane čas, vlastně už nastal, kdy se rozprchnete do svých domovů a necháte mne samotného. Já však nebudu sám, protože Otec je se mnou. ³³ Toto všechno jsem vám řekl proto, abyste ve spojení se mnou našli jistotu a klid. Svět vám připraví mnoho těžkostí, ale neztrácejte odvahu. Já jsem nad ním zvítězil.“

17

Ježíš se modlí sám za sebe

¹ Když Ježíš domluvil, pohlédl vzhůru k nebi a řekl:

„Otče, přichází můj čas. Přiznej se ke mně a dovol, abych prokázal tvoji velikost. ² Svěřil jsi mi přece moc nade všemi, abych ty, které mi dáváš, uvedl do věčného života. ³ Kdo chce věčně žít, musí poznat tebe jako jediného pravého Boha a mne jako toho, kterého jsi poslal. ⁴ Vykonal jsem vše, co jsi mi uložil, a tím jsem dokázal, v čem je tvoje velikost. ⁵ Otče, navrať

mi nyní moc a čest, kterou jsem měl u tebe dřív, než byl svět.

Ježíš se modlí za svoje učedníky

⁶ Lidé tě nechápou, ale těm, které jsi mi dal, jsem objasnil, kdo vlastně jsi. Patří tobě a tys mi je svěřil. ⁷ Dali na má slova a poznali, že pocházejí od tebe. ⁸ Všechno, cos mi pro ně svěřil, jsem jim předal a oni uvěřili, že jsi mne poslal.

⁹ Nemodlím se teď za celý svět, ale za ty, které jsi mi už dal, neboť oni jsou tvoji. ¹⁰ Vždyť všechno, co patří mně, je tvoje a všechno, co je tvé, je moje. Na nich bude patrná moje sláva.

¹¹ Já odcházím k tobě, oni zůstávají. Otče svatý, vezmi si je teď na starost a sjednocuj je tak, jak jsme my zajedno. ¹² Já jsem o ně pečoval, dokud jsem byl s nimi. Chránil jsem je, takže jsem nikoho neztratil – kromě Jidáše. Ale i jeho zrada musí posloužit tvým plánům.

¹³ Proč o té péči znovu mluvím? Odcházím k tobě, ale chci, aby si oni uchovali plnou radost.

¹⁴ Svěřil jsem jim tvé slovo a svět se postavil proti nim, protože stejně jako já nesplynuli s proudem.

¹⁵ Neprosím, abys je vzal ze světa, ale abys je chránil od zlého. ¹⁶ Oni nepatří světu, jako ani já mu nepatřím.

¹⁷ Strhni je svým slovem a přiveď je k dokonalosti svou pravdou. ¹⁸ Posílám je do světa právě tak, jako jsi ty poslal mne.

¹⁹ Pokládám za ně svůj život, aby oni své životy zasvětili pravdě.

Ježíš se modlí za budoucí věřící

²⁰ Nemodlím se jen za ně, ale také za ty, kteří přijmou jejich poselství a uvěří ve mne. ²¹⁻²³ Dávej jim tutéž jednotu, která spojuje nás, aby z jejich jednomyslného svědectví svět poznal, že jsi ty mne poslal. Jejich jednomyslnost ať je odleskem jednoty mezi mnou a tebou. Já působím v nich, jako ty působíš ve mně. To je sjednocuje a lidé poznají, že jsi mne poslal a že je miluješ tak jako mne.

²⁴ Otče, dal jsi mi je a já chci, aby přišli tam, kam jdu já. Poznali mne v plné slávě, kterou jsi mi dal z lásky, dřív než byl svět. ²⁵ Otče, vím, že jsi hoden vší důvěry, ale svět si to neuvědomuje. Tito však poznali, že jsi mne poslal. ²⁶ Objasnil jsem jim a ještě objasním, kdo jsi.

Ať milují tak, jako miluješ ty mne. Pak se mezi nimi budou lidé setkávat se mnou.“

18

Ježíš je zrazen a zajat

¹ Po této modlitbě odešel Ježíš se svými učedníky do olivového háje za potok Kidrón.

² Zrádce Jidáš toto místo dobře znal, protože tam s Ježíšem a učedníky často chodíval. ³ Teď tam vedl chrámovou stráž posílenou vojenskou jednotkou; byli ozbrojení a svítili si na cestu kahany a pochodněmi.

⁴ Ježíš věděl, co ho čeká. Vyšel jim naproti a zeptal se: „Koho hledáte?“

⁵ „Ježíše z Nazaretu,“ odpověděli.

„To jsem já,“ řekl jim.

⁶ Když to uslyšeli, ustoupili zpět a padli na zem.

⁷ „Koho hledáte?“ zeptal se jich Ježíš znovu.

„Ježíše Nazaretského,“ opakovali.

⁸ „Vždyť jsem vám již řekl, že jsem to já. Tady mne máte, ale tyhle nechte odejít.“

⁹ Tak se splnil jeho slib, že neztratí žádného z těch, které mu Otec svěřil.

¹⁰ Šimon Petr vytasil meč, napadl jednoho z nich a uťal mu pravé ucho. Byl to Malchos, sluha nejvyššího kněze. ¹¹ Ale Ježíš řekl Petrovi: „Schovej svůj meč! Otec určil, abych trpěl.“

Annáš vyslychá Ježíše

¹² V té chvíli se ozbrojenci Ježíše zmocnili a spoutali ho. ¹³ Vedli ho nejprve k Annášovi, tchánovi úřadujícího velekněze Kaifáše. ¹⁴ Byl to právě Kaifáš, který zastával ve veleradě názor, že je prospěšnější, aby zemřel jeden člověk, než aby byl vydán všanc národ.

¹⁵ Petr Ježíše neopustil a sledoval ho s jiným učedníkem. Ten byl známým nejvyššího kněze, a tak se dostali za Ježíšem až na nádvoří veleknězova paláce. ¹⁶ Petr zůstal před vraty. Jeho společník se přimluvil u vrátné, aby Petra pustila dovnitř. ¹⁷ Ta se Petra zeptala: „Nepatříš i ty mezi společníky toho člověka?“

„Co tě nemá!“ ohradil se Petr.

¹⁸ Protože bylo sychravo, zapálili si sluhové a strážci oheň a hráli se kolem něho. Petr se šel také hrát.

¹⁹ Mezitím Annáš zahájil výslech: „Kdo s tebou chodil? Čemu jsi učil?“

20 „Mé učení je obecně známé,“ odpověděl Ježíš. „Mluvíval jsem veřejně v synagogách i v chrámu. Tam má každý Žid přístup. Potají jsem nemluvil nic. 21 Co se vyptáváš mne? Ptej se mých posluchačů, ti vědí, co jsem říkal.“

22 „Jak to mluvíš s veleknězem?“ obořil se na Ježíše jeden ze strážných a udeřil ho.

23 Ježíš se ohradil: „Jestli nemám pravdu, tak to dokaž. Jsem-li v právu, proč mne biješ?“

24 Annáš potom předal spoutaného vězně Kaifášovi.

Petr zapírá, že zná Ježíše

25 Jak se tak Petr hřál u ohně, kdosi se ho zeptal: „Nejsi také jeden z Ježíšových učedníků?“

Petr to popřel.

26 Jeden z veleknězových sluhů, příbuzný Malchose, kterého Petr poranil, ho obvinil: „Vždyť jsem tě s ním viděl tam v zahradě!“

27 Petr to opět popřel a vtom zakokrhá kohout.

Ježíš je souzen Pilátem

28 Ráno odvedli Ježíše od Kaifáše k římskému místodržiteli. Židovští žalobci do jeho domu nevstoupili, aby se neposkvřili v den svátku a nebyli tak vyloučeni z účasti na velikonoční večeři. 29 Pilát tedy vyšel k nim a ptal se: „Z čeho toho člověka obviňujete?“

30 „Je to zločinec! Proč bychom ho sem jinak vodili,“ odpověděli.

31 „Tak si ho nechte a suďte podle svých zákonů,“ odsekl Pilát.

„Vždyť víš, že nemáme právo nikoho popravít,“ bránili se Židé.

³² Tak se naplnila Ježíšova slova, kterými předpověděl způsob své smrti.

³³ Pilát se vrátil dovnitř, nechal si Ježíše předvolat a zeptal se ho: „Ty jsi král Židů?“

³⁴ „Zajímá tě to osobně, nebo v souvislosti s žalobou?“ otázal se Ježíš.

³⁵ „Jsem snad Žid, abys mohl být mým králem?“ ohradil se Pilát. „Tvůj vlastní národ a tvoji představení tě sem předvedli. Čeho ses dopustil?“

³⁶ Ježíš odpověděl: „Jsem král, ale nejde mi o politickou moc. Kdyby moje království bylo pozemské, moji poddaní by mne proti Židům ubránili. Má říše je jiného druhu.“

³⁷ „Přece jsi tedy král,“ konstatoval Pilát.

„Sám to připouštíš,“ odpověděl Ježíš. „Narodil jsem se proto, abych oznámil pravdu o tomto království. Kdo miluje pravdu, ten mne poslouchá.“

Pilát vydává Ježíše k ukřižování

³⁸ „Co je pravda?“ ukončil Pilát rozhovor a vyšel opět k Židům. „Ten člověk je nevinný,“ prohlásil. ³⁹ „Jestli ho vy považujete za zločince, udělím mu velikonoční amnestii, jak je tady zvykem. Chcete, abych vám propustil židovského krále?“

⁴⁰ Oni však křičeli: „Toho ne! Propust' Barabáše!“

Ten Barabáš byl buřič.

19

¹ Potom dal Pilát Ježíše zbičovat. ² Vojáci upletli z trní věnec, nasadili ho Ježíšovi na hlavu a hodili mu přes ramena rudý plášť. ³ Obklopili Ježíše, bili ho a pokřikovali: „Ať žije židovský král!“

⁴⁻⁵ Pilát se pokusil obměkčit žalobce a přesvědčit je o Ježíšově nevině tím, že jim ho předvedl zmučeného a zesměšněného. Ukázal na něj a řekl: „Člověk.“

⁶ Velekněží a jejich stráž začali křičet: „Na kříž s ním, na kříž!“

„Ukřížujte si ho sami, pro mne je to nevinný člověk,“ řekl jim Pilát.

⁷ „Podle našeho zákona je vinen,“ odporovali Židé. „Vydává se za Božího Syna.“

⁸ Po tomto obvinění Pilátův neklid ještě více vzrostl. ⁹ Vrátil se do soudní síně a zeptal se obžalovaného: „Co jsi vlastně zač?“ Ale Ježíš mlčel.

¹⁰ „Tak ty se mnou nemluvíš? Nevíš, že rozhoduji o tvém životě a smrti?“ řekl Pilát.

¹¹ „Neměl bys nade mnou žádnou pravomoc, kdyby ti ji nedal Bůh,“ odpověděl Ježíš. „Ty porušuješ právo, ale moji žalobci na sebe berou větší vinu.“

¹² To ovlivnilo Piláta, aby se ještě jednou pokusil Ježíše osvobodit. Židé však sáhli k hrubému nátlaku: „Jestliže ho propustíš, zpronevěříš se císaři. Kdo se vydává za krále, staví se proti císařskému majestátu.“

¹³ Když to Pilát slyšel, dal Ježíše vyvést na Dlážděné nádvoří a usedl do soudcovského křesla. ¹⁴ Chtěl už případ uzavřít, protože bylo před polednem a večer začínaly židovské velikonoční svátky. Pověděl Židům: „Tak co s tím vaším králem?“

¹⁵ Oni se dali do křiku: „Pryč s ním! Pryč s ním! Ukřižuj ho!“

Pilát ještě namítl: „Vašeho krále mám poslat na smrt?“

Velekněží prohlásili pokrytecky: „Nepotřebujeme krále! Máme přece římského císaře.“

Ježíš je veden k ukřižování

¹⁶ Pilát se vzdal a předal Ježíše popravčí četě, aby ho ukřižovali.

¹⁷ Tak naložili Ježíši na záda jeho vlastní kříž a vedli ho za město na pahorek zvaný „Lebka“, hebrejsky Golgota. ¹⁸ Tam ho ukřižovali a po obou stranách vztyčili kříže pro dva zločince.

¹⁹ Nad hlavou každého odsouzence bývalo napsáno, čím se provinil; na Ježíšův kříž dal Pilát napsat hebrejsky, latinsky a řecky: Ježíš Nazaretský, židovský král. ²⁰ Popraviště bylo blízko města, takže ten nápis četlo mnoho lidí. ²¹ Velekněží protestovali u Piláta: „Nepiš, že je židovský král, ale že se za něj jenom vydával.“

²² Pilát je odbyl: „Co jsem napsal, to tam bude!“ ²³ Popravčí četě podle práva náležely svršky odsouzenců. Ježíšův svrchní plášť - pruh plátěné látky - roztrhali na čtyři díly a podělili se o ně. Jeho nesešíváný spodní oděv, utkaný

vcelku, nechtěli trhat, ²⁴ ale řekli si: „Budeme losovat, kdo z nás ho dostane.“ Tím nevědomky uskutečnili prorockou předpověď:

„Rozdělili si můj plášť a losovali o můj oděv.“

²⁵ U Ježíšova kříže stála jeho matka, její sestra, Marie Kleofášova a Marie Magdaléna. ²⁶ Ježíš pohlédl na svou matku a na milovaného učedníka Jana, který stál vedle ní. Jí řekl: „On teď bude tvůj syn,“ ²⁷ a jemu: „Přijmi ji jako svou matku.“ Od té chvíle se ten učedník o ni staral jako o vlastní.

Ježíš umírá na kříži

²⁸ Ježíš věděl, že se blíží konec. Řekl: „Žízním.“

²⁹ Vojáci namočili houbu do kyselého vína a na lodyze yzopu mu ji podali k ústům. Tím se také vyplnila prorocká předpověď. ³⁰ Ježíš svlažil rty a řekl: „Je dokonáno.“ Hlava mu klesla a skonala.

³¹ Protože se blížila sobota a navíc začátek velkého svátku, nemohli Židé připustit, aby těla zůstala na křížích. Žádali Piláta, aby urychlil popravu a mrtvé dal sejmout. ³² Oběma zločincům vojáci přerazili nohy. ³³ U Ježíše to bylo zbytečné, protože viděli, že je už mrtev. ³⁴ Jeden z vojáků mu kopím otevřel bok, aby se přesvědčil, zda již doopravdy zemřel. Z rány vytékala sražená krev a čirá tekutina.

³⁵ Popisuje to, kdo to viděl na vlastní oči. Můžete se na to spolehnout, je to pravda. ³⁶ Opět se naplnila dvě proroctví Písma: „Ani kost mu nebude zlámána,“ ³⁷ a „Uvidí, koho probodli.“

Ježíš je pohřben

³⁸ Ježíšovo tělo si na Pilátovi vyžádal Josef z Arimatie. Byl to Ježíšův učedník, který se dosud bál veřejně se k němu přiznat. Pilát souhlasil a Josef Ježíšovo tělo sňal z kříže. ³⁹ Pomáhal mu přitom Nikodém, který měl kdysi s Ježíšem noční rozhovor. Ten přinesl velké množství vonných látek.

⁴⁰ Ježíšovo tělo s těmito vonnými věcmi zavinuli do plátna, jak to Židé dělávají při pohřbívání.

⁴¹ V zahradě nedaleko popraviště byla nová, dosud nepoužitá hrobka, vytesaná do skály.

⁴² Tam Ježíše uložili, protože do začátku soboty nezbývalo mnoho času.

20

Ježíš vstává z mrtvých

¹ První den po sobotě, ještě před rozedněním, přišla k Ježíšovu hrobu Marie Magdaléna. Uviděla, že kamenný uzávěr hrobky je odsunut.

² Běžela k Petrovi a k učedníkovi, kterého měl Ježíš tolik rád, a oznámila jim: „Našeho Pána vzali z hrobu a nevíme, kam ho položili.“

³⁻⁴ Ti dva se zvedli a spěchali ke hrobu. Druhý učedník Petra předběhl a byl tam první. ⁵ Do hrobu však jenom nahlédl a uviděl prázdné plátno. ⁶ Ale tu přiběhl Petr, který vešel dovnitř a kromě plátna našel ⁷ i šátek, jímž byla ovázána Ježíšova hlava; ten byl svinutý a položený zvlášť. ⁸⁻⁹ Za Petrem vstoupil do hrobu i druhý učedník, všechno si prohlédl a uvěřil,

že Ježíš vstal z mrtvých. Až dosud to totiž stejně jako ostatní nechápal.

Ježíš se zjevuje Marii z Magdaly

¹⁰ Oba učedníci se vrátili zpět, ¹¹ ale Marie zůstala u hrobu a plakala. ¹² Náhle spatřila v hrobce dva anděly v bílém; seděli na obou koncích kamenné lavice, na níž předtím spočívalo Ježíšovo tělo.

¹³ „Ženo, proč pláčeš?“ zeptali se jí.

„Vzali mého Pána a nevím, kam ho uložili.“

¹⁴ Když to řekla, obrátila se a spatřila, že za ní někdo stojí. ¹⁵ Neznámý ji oslovil: „Ženo, proč pláčeš? Koho hledáš?“

Myslela, že je to zahradník, a odpověděla: „Pane, jestli jsi ho odnesl, řekni mi, kam jsi ho uložil, a já ho pochovám.“

¹⁶ Ježíš jí řekl: „Marie!“

Pohlédla na něj a řekla: „Můj Mistře!“ a poklekla před ním.

¹⁷ „Nedotýkej se mne!“ varoval ji Ježíš, „ještě jsem se nevrátil k svému Otci. Běž a pověz bratřím, že odcházím k svému i vašemu Bohu a Otci.“ ¹⁸ Marie Magdaléna vyhledala učedníky a řekla jim: „Viděla jsem Pána,“ a sdělila jim, co jí uložil.

Ježíš se zjevuje učedníkům za zavřenými dveřmi

¹⁹ Téhož dne večer byli učedníci pohromadě za zamčenými dveřmi, protože se báli, že teď přijdou Židé na ně. Pojednou stál Ježíš mezi nimi

a řekl: „Pokoj vám!“ ²⁰ Potom jim ukázal rány v rukou a v boku.

To byla radost pro učedníky, že zase vidí svého Pána! ²¹ Ježíš opakoval: „Pokoj vám!“ a pokračoval: „Otec vyslal mne a já vysílám vás.“

²² Dýchl na ně a řekl: „Přijměte svatého Ducha!

²³ Komu budete zvěstovat odpuštění hříchů a kdo je přijme, tomu bude odpuštěno. Komu tu zvěst zadržíte, zůstává ve svém hříchu.“

Ježíš se zjevuje učedníkům včetně Tomáše

²⁴ Toho večera chyběl mezi učedníky Tomáš, kterému přezdívali Dvojče. ²⁵ Ostatní mu o setkání s Ježíšem vyprávěli, ale on pochyboval: „Neuvěřím, dokud neuvidím a neohmatám rány na jeho rukou a boku.“

²⁶ Po týdnů byli učedníci znovu spolu a tentokrát byl s nimi i Tomáš. Dveře byly zase zamčeny, když se Ježíš mezi ně postavil a oslovil je: „Pokoj vám!“ ²⁷ Potom se obrátil k Tomášovi: „Podívej se a sáhni si na mé rány! Už nepochybuj, ale věř!“

²⁸ Tomáš přesvědčen vyznal: „Jsi můj Pán a můj Bůh!“

²⁹ Ježíš mu na to řekl: „Viděl jsi mne, a proto věříš. Cennější však je nevidět a uvěřit.“

³⁰⁻³¹ Za dobu svého působení Ježíš před zraky učedníků vykonal mnoho dalších mocných činů, které nejsou v této knize zaznamenány. Ty činy, které jsou zaznamenány, ve vás mají vzbudit víru v Ježíše jako Božího Syna a zajistit vám tak věčný život.

21

Ježíš se zjevuje učedníkům při lovu ryb

¹ Později se Ježíš zjevil učedníkům na břehu Genezaretského jezera. ²⁻³ Šimon Petr tehdy totiž řekl ostatním: „Jdu lovit ryby.“ Někteří se přidali: „Půjdeme s tebou.“ Byli to: Tomáš Dvojjče, Natanael z galilejské Káně, Jakub a Jan a ještě další dva.

Vypluli na jezero, ale celou noc se namáhali zbytečně. ⁴ Za svítání si všimli, že někdo stojí na břehu.

⁵ Zavolal na ně: „Přátelé, máte něco k jídlu?“ „Nemáme. Nic jsme neulovili,“ odpověděli.

⁶ „Já vám poradím: Hodte síť na pravou stranu a ulovíte!“

Uposlechli a nemohli přeplněnou síť ani utáhnout. ⁷ Jan řekl Petrovi: „To je Pán!“

Jakmile to Petr uslyšel, přioblékl se a brodil se ke břehu. ⁸ Ostatním učedníkům ještě chvíli trvalo, než se člunem a sítí plnou ryb překonali tu nevelkou vzdálenost. ⁹ Když vystoupili na břeh, uviděli ohniště, na kterém se pekla ryba a chléb.

¹⁰ „Přineste několik ryb ze svého úlovku,“ řekl jim Ježíš.

¹¹ Petr šel a vytáhl na břeh síť plnou velkých ryb. Napočítal jich sto padesát tři, a přesto se síť nepotrhala.

¹² „A teď se pojdte nasnídat,“ pozval je Ježíš.

Nevyptávali se ho, kdo je; věděli že je to Pán.

¹³ Ježíš jim rozdělil chléb i ryby.

14 To bylo Ježíšovo třetí setkání s učedníky po vzkříšení.

Ježíš hovoří s Petrem

15 Když pojedli, rozvinul se mezi Ježíšem a Petrem tento rozhovor: „Šimone, miluješ mne více než ostatní?“

„Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“

„Pas mé beránky!“

16 Podruhé se zeptal: „Miluješ mne, Šimone?“

„Ano, Pane, ty víš, že tě mám rád.“

„Pečuj o mé ovce!“

17 Zeptal se ho ještě potřetí: „Šimone, máš mne rád?“

Petra zarmoutilo, že se ho potřetí zeptal, zda ho má rád, a odpověděl: „Pane, ty víš všechno, i to, že tě mám rád.“

„Starej se o mé ovečky! – 18 Na jedno však nezapomeň: Donedávna jsi chodil, kam jsi chtěl. Jako stařec rozpráhneš ruce, přivážou tě a povedou vstříc smrti.“ 19 Tím mu chtěl naznačit, že bude ukřižován a touto smrtí oslaví Boha.

A pak ještě dodal: „Následuj mne!“

20 Petr si všiml, že za nimi jde učedník, který byl Ježíšovi tak blízký. (Ten se při poslední večeři ptal, kdo Ježíše zradí.) 21 Petr se zeptal: „Pane, co bude s ním?“

22 Ježíš odpověděl: „Kdybych ho tu ponechal až do svého příchodu, je to moje věc. Nestarej se o to, ale pojď mojí cestou!“

23 O tom učedníkovi se rozhlásilo, že nezemře, ale Ježíš nic takového neřekl. 24 Je to učedník,

který to všechno zaznamenal, a jeho svědectví je spolehlivé.

²⁵ Ježíš učinil ještě mnoho jiného, co tu není zaznamenáno. Kdyby se to všechno mělo vypsát, svět by to nemohl pochopit. To, co je zapsáno, stačí, abyste uvěřili, že Ježíš je Kristus, Boží Syn, a aby se vám v něm otevřel věčný život.

Biblica® Open Slovo na cestu
Czech: Biblica® Open Slovo na cestu (New
Testament)

copyright © 1988, 2000, 2012 Biblica, Inc.

Language: čeština (Czech)

Contributor: Biblica, Inc.

Biblica® Open Slovo na cestu™

Biblica® Open Czech Living New Testament™

Copyright © 1988, 2000, 2012 by Biblica, Inc.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

Creative Commons License

This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA). To view a copy of this license, visit creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/ or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Biblica® is a trademark registered by Biblica, Inc., and use of the Biblica® trademark requires the written permission of Biblica, Inc. Under the terms of the CC BY-SA license, you may copy and redistribute this unmodified work as long as you keep the Biblica® trademark intact. If you modify a copy or translate this work, thereby creating a derivative work, you must remove the Biblica® trademark. On the derivative work, you must indicate what changes you have made and attribute the work as follows: “The original work by Biblica, Inc. is available for free at www.biblica.com and open.bible.”

Notice of copyright must appear on the title or copyright page of the work as follows:

Biblica® Open Slovo na cestu™

Biblica® Open Czech Living New Testament™

Copyright © 1988, 2000, 2012 by Biblica, Inc.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

You must also make your derivative work available under the same license (CC BY-SA).

If you would like to notify Biblica, Inc. regarding your translation of this work, please contact us at <https://open.bible/contact>.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

You include the above copyright and source information.

If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2023-04-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 21 Feb 2024 from source files dated 9 Apr 2023

e08837ce-c353-52fb-bc01-a0e3b12ace4c